

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

«Kızkulesinde fuhuş yapı-
lıyormuş.» — Gazeteler —

— Bu mu mister ?... Eskiden Kızkulesiydi... Şimdi
Dul kulesi oldu !

30
senedenberi
kalitesi
tecrübe edilen
çorap...

SAĞLAM
ZARIF
ELÂSTİKİ
UCUZ

FIATİ: **6,90** LIRA

Bali

BUTUN ÇORAPÇILARDA SATILIR

Faali - 350 - 11

GRAFIKA

*Her
gün
boyum
biraz
daha
uzuyor...*

**ve enerjim
altı çocuğunkine bedel**

Neden ?

Çünkü sabahları annem bana nefis SANA sürülmüş birkaç dilim hazırlıyor

Anneleri büyüme çağındaki çocuklarına besleyici ve lezzetli, SANA sürülmüş ekmeğin dilimleri veriniz.

Çünkü 100 gr. SANA'da, insana mukavemet veren 2000 ünite A ve 100 ünite D vitamini mevcuttur.

Pastörize sütlerle imâl edilen ve bol vitamin ihtiva eden SANA hakiki bir enerji kaynağıdır.

Sana

ağıza tat, vücuda sıhhat!

İlançılık - 9438 - 13

Yusuf Ziya Ortaç'ın bütün şiirleri : Bir Rüzgâr Esti

ve

B İ N N A Z

Bu kitaba Ortaç'ın Binnaz isimli 3 perdelik manzum trajedisi de ilâve edilmiştir.

Yusuf Ziya Ortaç, gençliğinde yazdığı bütün şiirleri sıkı bir süzgeçten geçirdikten sonra hepsini bir araya topladı.

Yusuf Ziya Ortaç, bu gençlik şiirlerine aruz vez-nile yazdığı şiirleri de ekledi.

Yusuf Ziya Ortaç, bu kitaba, son aylarda yazdığı ve hiç bir yerde neşretmediği en yeni şiirlerini de koydu.

Flatı 5 Lira

Umum satış yeri : AKBABA Yayınevi
Divanyolu, Klodfarer Cad. No. 8 - 10 - İstanbul

Ödemeli gönderilir.

Ak. 12

Akaba

ANKARA MEKTUBU

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Ni-met Arzik, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGİN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramis Aydın-
lık, Ergin Ortaç,
Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tülek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balci-
oğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

✱

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

✱

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 il-
ra, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 3 — Sayı : 77

17 Ocak 1963

YIL : 41

✱

Bu gazete Basın ahlâk
Yasasına uymayı taah-
hüt etmiştir.

GEÇEN hafta Ankara'ya gittim, hem de Üsküdar'dan, kara yoluyla... Gülersiniz belki: «A-yol, elâlem bir kapsül içinde uzaya gidiyor, seninki de yolculuk mu?» diye...

Gülmeyin... Bizde her yolculuk he-nüz sonu belirsiz bir serüvendir... Şişli'den Büyükdere'ye gidiş bile!

Ankara'yı çoktandır görmemiş-tim.. Doğrusunu söylersem ayıp o-lur mu acaba?.. Tam sekiz yıldır!

Başkente varmadan yolları anla-tayım size: İzmit'e kadar, o essiz masal kıyısı, o en şair fırçaların bu-lamıyacağı mavi, o zeytinliklerin buzlu yeşilli, size altınızdaki yer yer çatlamış, yer yer çökmüş asfal-tı unutturuyor... Ama biraz sonra, tekerlekler çamur içinde dönmeğe başlayınca uyanıyorsunuz.

Bu diz boyu balık içinde debe-lenen atlara, insanlara, arabalara bakarken düşündüm: «Ulaştırma»nın adını niçin «Bulaştırma» ya çe-virmiyoruz?

Bolu dağlarında, kararan içim yi-ne ısıdı: Hafif bir karın buğuladı-ğı çam ormanları, tepelerden yol boyunca iniyor, çıkıyor, uzanıyor...

Adım başında bir otobüs. Hepsin-in içi tıklım tıklım insan dolu: Kadın, erkek, çocuk...

Ama yol boyunca, bir tek kahve kulübesi yok... Köy kahvesi değildir bu dediğim: Ayak üstü, bir sıcak çay, bir fincan kahve, mevsimine göre bir limonata içilen küçücük, oyun-cak kondukmalar... Bütün Avrupa

şehirlerinin dışı bunlarla doludur: Bisikletli gençler, otomobilli yolcu-lar, yürüdüğü yoldan habersiz sar-maş dolaş âşıklar bu güzel kulübe-ler önünde durur, sigaralarının du-manlarını bir fincanın dumanlarına karıştırarak keyiflenirler... İstedği-miz kadar çağdaş insan olmanın özlemini çekelim: Hiçbir ilerleme bu keyfi tatmadan olmaz!

Ankara çok değişik: Karşısın-daki tek katlı ada olduğu gibi du-ruyor ama, Eski Millî Eğitim Ba-kanlığının yerinde, enine boyuna gü-zel bir iş hanı yükseliyor.. Sonra... Herkesin gördüğü şeyleri, sekiz yıl uzak kalmanın şaşkınlığıyla sayıp dökmeyin de Büyük Millet Mecl-i-sine gireyim:

Saraçoğlu Sükrü, temelini attığı bu anıt-yapı ile övünürdü: «İmpa-ratorluk bize kubbeler, minareler, çeşmeler bıraktı.. Cumhuriyet'in de ilk eseri parlamento sarayı olsun» diye...

Tâlihlim varmış: Nihat Erim'in önergesi konuşulduğu güne rastladı gidişim...

Yukarıda, toplantı salonunu kuş-bakışı kavrayan bir locada oturdum: Sekiz yıllık mebusluğumda, ne mil-let, ne vekili böylesine rahat bir koltuk bulamamıştır. Tavanda e-lektrikler yandı: Birbirinin eşi on altı büyük avize, ışıkları kesme bil-lürlerden süzüyor...

Toplantı salonuna girenlere baki-yorum. İşte Cihat Baban, yuvarlak

bir salıntıyla geliyor... Selâmlaşıyo-ruz...

İşte, bir zamanlar politikanın da-ha çok sevilen insanı doktor Ök-tem: Yanında, Meclisin harika ço-çuğu Coşkun Kırca ile...

İşte, isimsiz bir milletvekili: Saç-ları dağınık, kravatı gevşek ve... İki eli pantolon cebinde...

İşte Muzaffer Canbolat'la Arif Hikmet Onat arka sıralarda esner gibi konuşuyorlar.. Onat'ın saçları bir tutam ağarmış...

İşte Turhan Feyzioğlu, loşlukta, alını biraz daha büyümüş, yüzü biraz daha uzamış, ciddi, durgun, ama gözleklerinin arkasında gözleri iki kıvılcım, koltuğunda oturuyor.

İşte Başbakan... Elinde, nelere ge-be bilinmez, kocaman, ağır bir çan-ta, kürsünün önünden Bakanlar bölümüne geçiyor... Biraz daha za-yıflamış, biraz daha ihtiyarlamış, ama her zamanki kadar genç!..

Sayın İnönü'yü uzaktan seyredere-ken, Turhan Selçuk'un üçgenlerle çizdiği karikatürü yürüyor sandım! Nihat Erim, pek, pek, pek güzel bir konuşma yaptı... O konuşurken baktım: Kürsüde bir adam vardı.

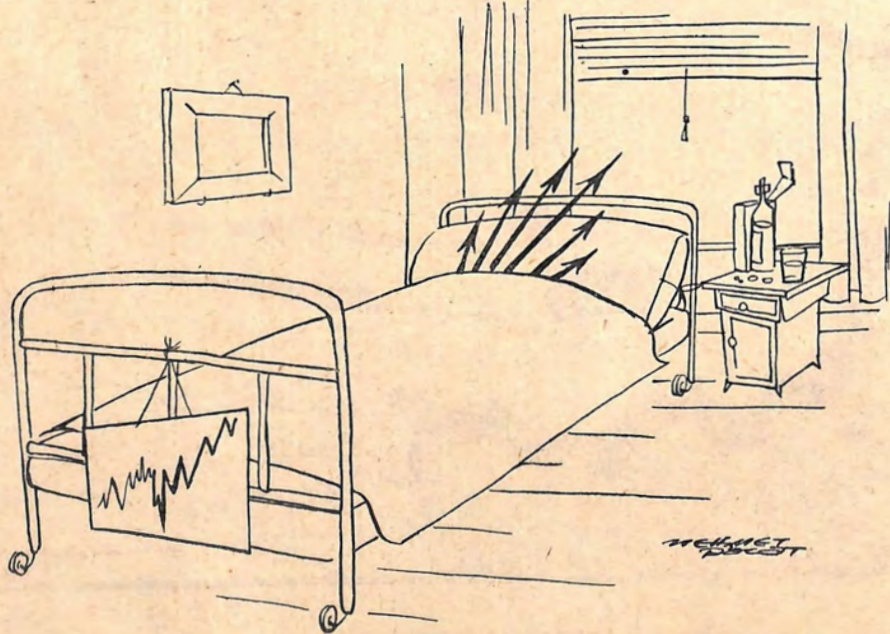
Sözünü saygıyla dinleten bir adam... Bu adamı, C.H.P., demokrasi dı-şı bir zorlamayla bir yıl için ara-sından attı...

Onun attığını alabilmek için bü-tün partilerin kolları açık!

Meclisten çıktığım zaman, yollar-da gece başlıyordu, içimde sabah..

Yusuf Ziya ORTAÇ

C.H.P. de rahatsızlık devam ediyor. (Gazeteler)

YAZISIZ

Resmî dairenin akaryakıtı...

Yüksek Belediyemizin temiz ve kimya gibi vicdanlı Başka-nı Sayın Kâmturan Güngör beyağabeyimize:

Adnan Veli

ZATINIZI bu mektubu yazarak ne kadar rahatsız ettiğimi idrak ederek ve bilhassa başını-zı ağrıtmamak için elimden gelen her kolaylığı göstererek birkaç satır takdim etmene müsaade buyurmanızı candan temenni ederim. Bendeniz İstanbul Belediyesinin kuruluşundanberi rahmetli pederim Belediyenin kahve ocağım işleterek medarı malşetini temin ettikten maada, o vefat edince kahve ocağı biz nâciz evlâtlarına kalmış olup bendeniz de yirmi bir sene devam eden hakikî bir sadakatle bu ocağı işleterek memleketime hizmet etmekteyim. Baş ağrıyan, sinirleri bozulan affedersiniz allesiyle geçimsizlik yapan bay ve müdürlere kahve, çay pişirerek ve nevazil olanlara da ıhlamur kaynatarak herbirinin ayrı ayrı arzularını is'af edip büyük yararlıklar göstermişimdir. Fakat bugün, Odacı Haşım'ın gazetede okuduğuna göre sayın bir mebus senatoremuz, resmî daire içinde kahve içilmesini haksız yere tenkid ederek bundan sonra çay ve kahve ve sâire satılmaması için İçişleri Bakanı Bay Oğuz'a, emir vererek biz nâciz kimselerin nafakalarını kesmek için kuvveden fille çıkart-

tılmak üzere bazı hazırlıklar olduğu tarafımdan öğrenilmiş bir durumdadır.

Şimdi sizin elinizi vicdanınıza koyarak ve körpe demokrasimizi de nazarı iktibasa alarak bütün vatandaşlarımızın çok şükür kendi kendilerine ekmek paralarını kazanarak ve en iyi düşüncelerle hareket ederek bu işi yapmaktalar olup elbet hepimiz müşterek bir ideal uğruna çalışmaktayız.

Yüksek Başkanım, Odacı Haşım'ın gazeteyi okuduktan sonra bizim kahve ocaklarına karşı tedbirler kanunu çıkar mı acaba diye korkarak hemen tanıdıklardan Avukat Müslim beye koşmuş olup kendisiyle yaptığım devamlı ve mânalı görüşme sonunda bu işin Belediye Başkanının takdir hakkını kullanarak bir karara varabileceğinin ifade edilmesinden nâşi, işbu senator beyin haksızlığını belirtmek için hak ve kanun yolundan ayrılmıyacağımıza eminim.

Her şeyden önce düşünülmelidir ki, at arabalarının bile insan haklarından istifade ederek beygirlerin sokakları kirletmesini bile yasak edemezlerken, biz kahvecilerin haklarını at arabalarından sonra düşün-

mek ve yerine getirmek asla câiz olmayıp plânda da buna dair hiç bir madde bulunmadığını Müslim bey kardeşimiz açıkça söylemiş durumdadır. Esasen bizim küçük e-battaki hizmetimizin bir gün için ne kadar çalıştığımızı ve bu husustaki insaniyetimizi isbat etmek için söz temsili zâtâlinize bir misal takdim etmekle kesbi şeref eylerim:

Geçen sabah, üçüncü kattaki Sabih bey, vaktinden onbeş dakika önce daireye gelmiş olup, telefonu açarak bendenizden bir orta şekerli istemiş idi. Bendeniz kahveyi tepsiye koyarak ve çayları da diğer odalara verdikten sonra Sabih beyin yanına girdiğimde kendisini gayetle üzgün bulup, yanındaki iskemlede de Sekreter Şaban bey oturmakta olup Şaban beye anlatmakta olduğu hikâye berveçli âtilir:

O sabahtan bir gece önce Sabih bey günlük yorgunluğunu unutmak üzere iki arkadaşıyla beraber daireden çıktıktan sonra arkadaşlarının ısrarı üzerine Asmalımesçit'teki Filip'in ayaküstü meyhanesine bir lâhza için uğrayarak ve sadece pilâki ile bir kadeh içtikten sonra, arkadaşları «Ulan Sabih erkekse-

bir tane daha iç.» demeleri üzerine ikinci de içmiş olup bu sefer, gene arkadaşlarının «Senin kaynanan olmasa bu gece sabaha kadar eğlenirdik.» demelerinden son derece müteessir olup «Yoksa ben kaynanamdan mı korkuyorum sanıyorsunuz?» şeklinde bir cevap itâ ederek mert ve dürüst bir arkadaş olduğunu göstermek istemiştir. Bundan sonra oradan çıkılarak Tabarin Gazinosuna gidilmiş ve orada da Anastasiya adında, şahsını tanımamış olduğum bir Rum bayana iki adet konyak ikram ettikten sonra «Erkeklik öldü mü?..» neşidele-riyle dışarı çıktıkları zaman her birinin cebinde birer dolmuş parası ancak kaldığından evlerine revan olup Sabih bey yatağına gireceği sırada, sofada kayın validesi ile karşılaşınca «Ulan it herif!.. Sen benim evlâdımı sokakta mı buldun?.. Defol bu evden git, yoksa seni zorla çıkarırım.» dediğinde, Sabih bey de cevaben «Yavaş gel, Kurultay!..» diye cevap vererek kayınvaldesini fena halde bozmuştur. Bunun üzerine İçişleri Bakanı Bay Oğuz'un da dediği gibi, âsâyiş bakımından hiç de memnuniyet verici bir netice olmamış ve gelişme halindeki körpe demokrasimiz, bir alle yuvasının harımı ismetinde, iki tokat ve bir iki tükürük şemmesiyle, nâgihân olarak biraz zedelenmiştir.

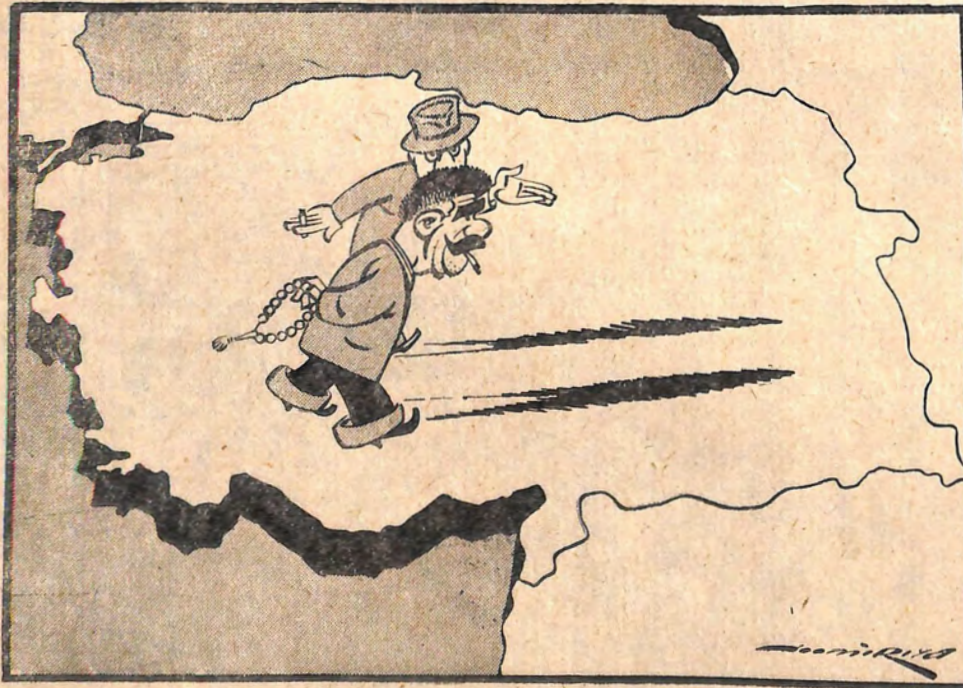
Böyle kaynanaların Anayasa mahkemesinde iflâhını kesmek her Türkün kaçınılmaz bir borcu olduğu halde, Sabih bey ağabeyimiz küçük bir dayakla iktifa ederek ve hiç uymadan sabahleyin dairesine geldiğinde, bendenizden bir orta şekerli isterse, siz kahveci olsanız, yapar mısınız, yapmaz mısınız?..

İkinci bir mesele daha arzetme müsaade buyurmanızı dilerim:

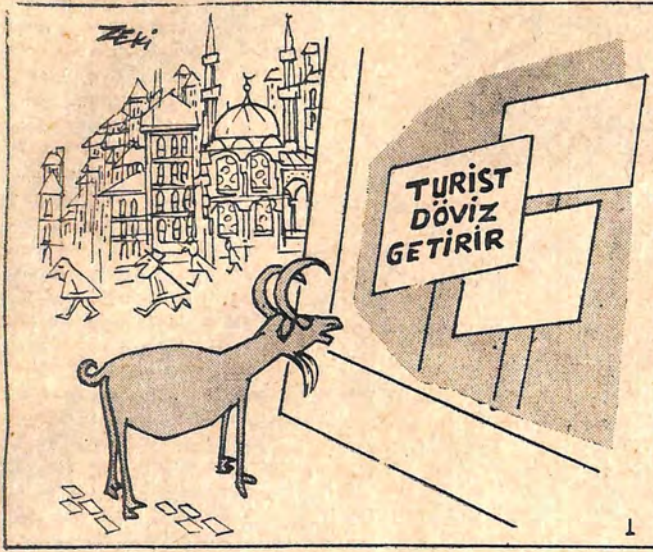
Geçen gün Falk bey kendi odasına üç adet misafir geldiğini söyleyerek bendenizden iki çay ve bir de sade kahve rica etmişti. Ben bunları götürdüğüm zaman çayları iki adet misafire verip misafirlerden biri hiçbir şey içmeyince kendisine kalmış olan sade kahveyi âfiyetle içerek zihnine küsayış gelmiş olup o misafirlerin işini beş dakkada tamamlayarak imzasını atıp vermiş ve böylece Belediyeyi çok çabuk çalışan bir müessese haline getirmiş olduğunu iftiharla beyan ederim. Çay ve kahve, bizim resmî dairelerimizin demirbaşı olup hiçbir devlet dairesinin bunlar olmadan işleyebileceğini zannetmeyiniz. Bizim devlet işlerinin akaryakıtı çay ve kahve olup bunu yasak etmeye kalkmak en büyük bir yanlışlık olup, Türkiye'ye petrol gelmese olablılır ama, çay ve kahveyi resmî dairelerden yasak etmek demokrasie karşı en büyük bir suç olarak Brezilya tarihine geçebilir.

Bâki hörmet ve şefkatle ellerinizden öperek bu hususta bendenizin açık fikirlerini desteklemenizi diler siz candan kucaklayarak ellerinizden birkaç defa busederim sayın b. iyüğün.

Gaziantep'liler kilosı 1050 kuruşa çıkan ete boykot ettiler. (Gazeteler)

— Ben mi?.. Etmeyezde oturuyorum..
— Haaa, anladım: Gaziantep'te!..

YAZISIZ

Alo. alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları.. 1001 metre kısa dalgadan İstanbul, her türlü dalgadan Ankara radyosu!
İlk olarak 27 Mayıs sonrası politikacılarından. A.P. nin aslaaani, Meclisin kaplaaani, Kırkpınar'ın başpehlivaaani sayın Şinasi Osma karşınızda... Aldı mikrofonu, bakalım ne dedi:

Şinasi Osma :

Kaynarken Türk oğlunun damarlarında kanı,
Kılm demiş ki olmasın bizde Spor Bakanı?
Dikilirim karşına koridorda, Mecliste,
Ey İnönü vallahi ben bırakmam yakani!

Yenilip gidiyoruz güreşte her sıklette,
Sondan dünya rekoru kırarız bisklette!
Ter elden kurulsun bir Spor Bakanlığı:
Vatan, millet uğruna kusur etmem hizmette!

Böyle bir makam için enim de var, boyum da!
Süz tepeden tırnağa gözlerini bir yum da!
Ya bir gaddar Aliço, yahut bir Kurtdereli,
Veyahut Hergeleci vardır benim soyumda!

Kelle, kulak yerinde bir Şinasi Osma'yım,
Bir koltuğa kurulup niçin ense kasmayım?
Ulaştırma Bakanı Rifat Ökten mısallı
Kestiğini kesmeyim, astığını asmayım!

Ben Meclise girdim mi herkes yan yan bakışır
Kimi elimi sıkar, kimi selâm çakışır,

Benim gibi arslana, değil Spor Bakanı,
Samur kürklü, üç tuğlu vezir olsa yakışır!

Sayın dinleyicilerimiz, ünlü milletvekili-miz, sâbık A.P. Genel Sekreteri Şinasi Osma, peşrev yapar gibi ellerini çırparak mikrofondan uzaklaşırken, elinde demir âsâ, ayağında demir çarık, meşhurların meşhuru, İnönü'nün mağduru Kasım Gülek huzuruna geldi... Geçti mikrofonun başına, bakalım ne söyledi:

Kasım Gülek :

O! Kasım'ın gözyaşları
Akar şöhet deyu deyu,
Bastım bağrıma taşları:
Dinsin hasret deyu deyu!

Benim adım Kasım Gülek,
Kaşım şeytan, gözüm melek!
Yalvarırım sana felek:
Konsun devlet deyu deyu!..

Ben Kasım-ı biçâreyim,
Baştan ayağa yâreyim,
Dağ. taş gezen avâreyim:
«İsmet!.. İsmet!» deyu deyu!

Sayın dinleyicilerimiz, Kasım Gülek gözlerinden yaşlar döke döke mikrofon başından uzaklaşıyor. Huzu unuzda, Büyük Millet Meclisi Başkanı, ak saçlı genç sayın Fuat Sirmen... Ceketinin üst cebinden çıkardığı tırıl tırıl bir keten mendille terlerini sildi. Kaşla hafif çatık ve uçları öfkeyle yaylanmış... Bakalım neler söyleyecek...

Fuat Sirmen :

Yazın ne isterseniz, hepsi artık vız gelir,
Mürekkep benzin olur, arabama hız gelir!
Hasejinden çatlasın bayan Sabiha Deren,
Bir elimi sallasam hâlâ bin bir kız gelir!

Soğuk karlar altında kalbim sıcak bir bahar,
Geçtiğim eski yollar kucak kucak bir bahar,
Şu bembeyaz saçlarım bile ak pak bir bahar,
Göz etsem Holivut'tan bana kaç yıldız gelir!

Yaşım ister 63, ister 65 olsun,
Gönül kimi severse Sirmen'e o eş olsun,
Arkamdan dış bileyen bir iki gebeş olsun,
Emekli güzellerin çığlıkları vız gelir!

Sevgili dinleyiciler, bugünkü yayını burada bitti. Gelecek hafta yepyeni bir programla huzurunuzda çıkmak üzere gençlere bahtiyar geceler, ihtiyarlara rahat uykular!..

Nerde O Radyo?

SABAHLEYİN uyanınca gözle-
rimi açtım ama, açar açmaz,
açtığıma, açacağıma bin defa
pişman oldum:

Bir âyarı bozuk hava, ki gündüz
deseniz değil, gece deseniz, o da
değil...

Kendisine bütün bir yıl en az iki
düziye çorap alamadığınız bayanın
suratı ne biçim olur, hava da tıp-
kı işte onun gibi asılmış...

Kapı altından atılmış gazeteleri
alıp karıştırıyorum: Onların verdik-
leri havadisler, havanın suratından
da asık... «Koçero, içine düşürüldü-
ğü yeni tuzaktan da kaçtı!» diyor
bunlardan birisi...

Bu da bir havadis mi sanki? «Ko-
çero» kaçmışsa bana ne? Beni, Ko-
çero'nun değil, bizim bayanın çora-
bının kaçması ilgilendirir: Zira o
çorap kaçır da yenilenmezse, ba-
şıma ne çoraplar örüleceğini bir
ben bilirim, bir de, karlılarının çorap-
ları kaçan fıkralar bilir!

«Koçero» kaçmışsa bana ne? Siirt
Valisi değilim. Dahiliye Vekili, par-
don, İçişleri Bakam değilim. Hele
Başbakan hiç değilim! Hattâ Si-
irt'te görevli jandarma çavuşu bile
değilim! Bana ne «Koçero» nun
kaçmasından? Yeter ki bizim hatu-
nun çorabı kaçmasın...

Ama, inadına da, o münasebetsiz,
«Koçero» dan fazla bizim sayın ba-
yanın çorabı kaçıyor...

«Koçero» bir kaçır, üç kaçır... Fa-
kat bizim hâtinin çorabı iki gün-
de bir kaçıyor. Tutamazsan, kaçı-

yor... Tutarsan, «Koçero» dan fazla
kaçıyor...

Bunları düşünerek havadislerini
beğenmediğim gazeteleri önümden
öfkeyle bir kenara itip, içimdeki
sıkıntıdan kurtulmanın bir çaresi-
ni aramaya koyuldum...

Aklıma hemen kitaplarım, —yânı
şu dünyadaki en yakın dostlarım—
geldi... Kitaplıkta, «yeni» ler arasın-
da elime geçen ilk eser, «Ortaç» in:
«Bir Rüzgâr Esti!» ismi ile yayın-
ladığı şiirler oldu.

«Ayağım yeri unuttu,
«Saçlar, alnımda buluttu,
«Bir tatlı sarhoşluk tuttu,
«Henüz on sekiz yaşımda...
«Bir rüzgâr esti başımda!..»

Oh... Ben bu tatlı rüzgâra kendi-
mi kaptırıp, kitaba dalıp gitmişim...
Sahifeleri, sıkıntımdan kurtula kur-
tula çevirirken, karşıma: «Radyo»
başlıklar bir şiir çıktı:

«Kastanyetler çıldırmış, gülüyor
kahkahayla...

«Gondolda bir kitara, fısıldaşıyor
«ay» la,

«Serpiliyor bir nağme yağmuru
mandolinden,

«Curalar konuşuyor zeybeklerin
dillinden!..»

Vay anasım... Öyleyse ben ne du-
ruyorum? Radyoyu açsam ya? Kah-
kahayla gülecek çıldırmış kastan-
yetler... Gongollarda «ay» la fısılda-
şan «gitara» lar... Zeybek dilinden
konuşan curalar... Ne duruyorsun?
İşte radyo, işte sen!..»

Ve işte böyle düşünerek kitabı

bir kenara bırakıp radyoyu açıyo-
rum: Fakat sabah sabah, kahka-
hayla gülen kastanyetler, «gitara»
lar, «cura» lar yerine, hım hım bir
erkek sesi çıkıyor:

«— Çift örgü... Bu, ehram gibi,
yukarda toplanacak...

Bir kadın sesi, tıpkı orta oyunun-
daki «pişekâr» ağzıyla soruyor:

«— Nasıl toplanacak efendim?»

Hum hım ses, örgü dersine de-
vam ederken, ben radyoyu kesiyor-
um.

Düzelmiş sinirlerim yeniden bo-
zulmuş.. «Tatlı tatlı övüp, övüp de
bu «radyo» yu bana ne diye açtırır-
sın?» diye «Ortaç» a da sövüyö-
rum... Odada, bir aşağı, bir yukarı
dolaşarak, kendi kendime söyleni-
yorum:

«— Allah Allah... Dikiş, örgü der-
si de millete sabah sabah devlet
radyosunda mı verilir yahu? Son-
ra, örgü dersini bir erkeğin verme-
si neden? Bu memlekette hırka ö-
ren, kazak ören, hele başlarımıza
çorap ören kadın kıtlığına kıran mı
girdi?..»

Fakat sonra:

«— Bu ders biter de kahkahayla
gülen Kastanyetler, «Cura» lar,
«gitara» lar başlar herhalde!..» di-
ye düşünerek avunuyorum... Bu a-
vunuşla bir müddet bekledikten
sonra açtığım radyoda dinlediğim
sözler bu sefer işte aynen şunlar
oluyor:

«— Pırasanın yeşil taraflarını atı-
nız kızım... Havauçları iyi rende-

liniz... İsteyen, bu karmaya iki, üç
baş sarmısak da katabilir!..»
Hay Allah, hay... Derken, gözleri-
min önüne, kırk yıl evvelki berber
dükkânlarında okuduğum Arap
harfleriyle yazılmış bir lâvha geli-
yor:

«Bu da geçer yâhu!..»

Bu ümitle, radyoyu biraz sonra
tekrar açıyorum:

«— Tuz, bir kahve kaşığını geç-
memeli... Biber atıp atmamak sizin
bileceğiniz şey... Ancak, domates sal-
çasını koymalısınız!..»

Allah Allah... On yedi buçuk mil-
yonu okuma yazma bilmeyen bir
milletle, bir devlet radyosunun sa-
bah sabah vermesi lâzımgelen ders
bu mu olmalı?.. Yahu?..

Hay Ortaç, neden açtıldın şu
kocakarı ağzını bana?..

Bu öfkeyle radyoyu tekrar kapa-
yıp, kastanyet, mastanyet ümidiyle
biraz sonra tekrar açıyorum. Tıpkı,
eski polislerden «Hançerlioglu» dün-
ya edebiyatından hikâyeler okuyor-
muş gibi, o musannağ erkek sesi
konuşmaya devam ediyor:

«— Ancak, patatesi rendelemeyi,
doğramaya tercih ediniz... Unutma-
yınız ki, bu dolmayı sarmısaksız
bırakmak, bütün lezzetinden mah-
rum bırakmak sayılır... Şu var ki,
sarmısaklı!..»

Allah Allah... Ahçı mehtebi mi,
devlet radyosu mu bu yâhu?

Büyük dâvalardan, büyük fikir-
lerden, büyük meselelerden çoktan
vazgeçtik... Ama nerde o: «Kahka-
hayla gülen Kastanyetler»? nerde o
zeybeklerin dilinden konuşan «cu-
ra» lar? Nerde o; «gondollarda
«ay» la fısıldaşan gitara?..

Hay sabah sabah kitabını okumaz
olaydım koca «Ortaç»!

Ama ümit dünyası bu: Bir da-
ha açalım bakalım...

Böyle düşünerek radyoyu bu son
açışında sevincimden çıldırmışım...
Zira bayan spikerin:

«— Burası bilmem kaç kilosıklı,
falan filân dedikten sonra müjdele-
diğine göre çok şükür bizim radyo-
nun sabah neşriyatı bitmiş!

Ben, bu satırların altına imzamı
basıp «Ortaç» ı aramaya gidiyo-
rum:

«Nerde senin şiirini yazdığın o
«radyo» diye sormak için!..

Naci Sadullah DANIŞ

Cevap : Çok şükür «İstanbul
İl Radyosu» nda ve yabancı ya-
yınlarda...

AKBABA

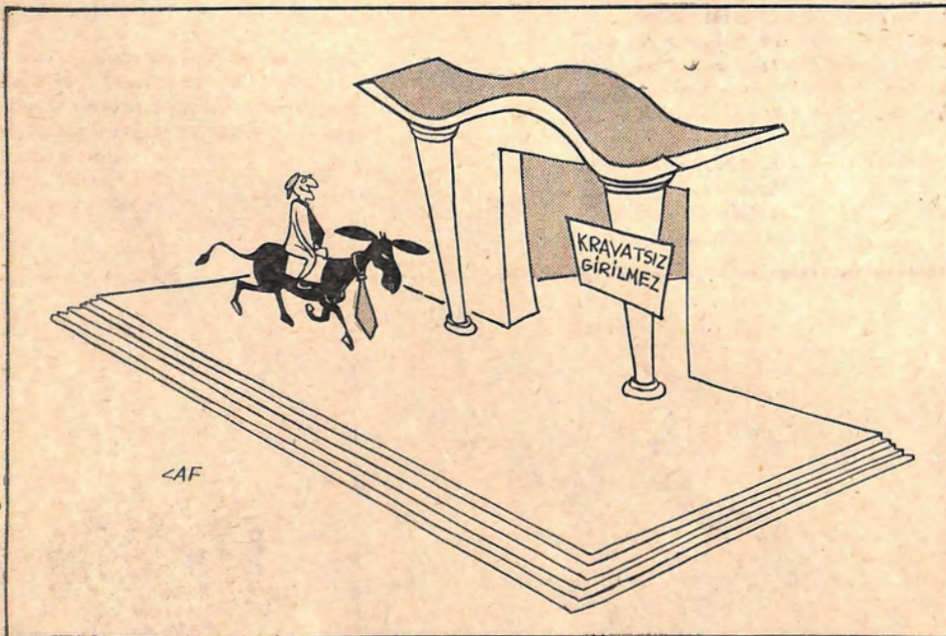
#

Bırak girsin!

Maliye Bakamımız, bedelsiz oto-
mobil ithaline devam edileceğini
bildirmiş!

Aman edilsin... Hattâ yalnız oto-
mobil de değil, kamyon, otobüs,
makine, tezgâh, kâğıt... Yeter ki
«bedelsiz» olsun!

Hele bu bedelsiz ithalat bir de
vatandaşlara bedelsiz dağıtılsa,
İkinci Koalisyonu ölüm yok!

YAZISIZ

Ozanlarımızı tanıyalım :

Fadıl Hüseyin Yağlarca

FADIL Hüseyin Yağlarca 1914 de İstanbul'da doğmuş olup ne zaman öleceği kesin olarak bilinmemektedir.

Bir çok işlere burnunu soktuktan sonra, son zamanlarda kitapçılığa ve gazeteciliğe merak sarmıştır. Hesap adlı bir kitabevi vardır. Bir yandan da Batan gazetesini daha çok batırmağa çalışmaktadır.

Şiirlerinin ilhamını Dil Kurumu Sözlüğünden alan üstad güzel konuşması ve giyinmine düşkünlüğü ile de tanınmıştır.

Şiirlerini anlamak her babayiğdin kârı değildir. Çok yazar (dakilada 218 kelime) Az konuşur (günde 71 kelime).

Bir çok ödülleri kazanan Yağlarcanın bu yıl da Kırkpınar ödülünü kazanması beklenmektedir. Jüri üyelerinin kallesliği yüzünden henüz Nobel'i kazanmamışsa da kazancı elhamdülillâh yerindedir.

En tanınmış eserleri şunlardır: Havaya Atılan Para, Çocuk ve Anası, Daha Neler, Fakirin Destanı, Toprak Baba, Aç Tazi, Delice Naciye, Batı Kazığı, Oha'lar.

Fadıl Hüseyin Yağlarca'nın bir çok antolojilere geçmiş olan ünlü Kızılırmak Dayıları adlı şiirini sunuyoruz.

Kızılırmak Dayıları

Anam babam senin yediklerin çok
Ama o kadar çok değil
Çık hele gel İstanbulla
Otobüslerle gel, trenle gel
Cebinde paran yok değil.

Yersin içersin hâlâ doymadın
Bir türlü karnın tok değil
Bak yine kış yaklaşıyor
Tezek yakacaksın belliki
Kok değil

Anam babam görmüyorum çünkü
gözlerim kapalı
Elimde yay var ok değil
Uğra bizim dükkâna bir kitap al
Anladım işlerin bok ama
O kadar da bok değil.

TIYATRO .

« Biraz Gelir misiniz ? »

Bu oyunu Aziz Nesin yazmış, Tunç Yalman sahneye koymuş, Şehir Tiyatrosu sanatçıları oynuyor, biz de seyrettik. Aziz'den bedava bir bilet uydurmak kolay olmadı: tabii. «Bir yazı yazıp överim» dedim de verdi. Biletin üzerinde MÜELLİF diye kocaman bir damga var, oyunun yazarı demekmiş. Yerim üçüncü sıradaydı. Sağımda fosil haline gelmiş bir bayan, soluğunda da gizli fikirleri olduğunu sandığım ciddi bir adam vardı. Yerime oturur oturmaz fosil bayan bana dönüp «Beyefendiciğim, unuttuğum, piyesin adı neydi acaba?» diye sordu. Aleni bir sarkıntılık olayı karşısında olduğumu anladım, yine de cevap vermeden edemedim. «Biraz Gelir misiniz, Hanımefendi.» Hanımefendi cevap verdi: «Terbiyesiz!» Sustum, oyun başladı.

Aziz, tek kelimeyle «fevkalâde bir oyun yazmış. (Biliyorsunuz, överim diye söz verdim.) O ne üslup, o ne kabiliyet, efendim o ne deha, o ne perhiz, o ne lâhana turşusu? Aziz Nesin'i candan tebrik ederim. Her zaman söylemişimdir zaten «Bu çocukta iş var» diye. Rejî ve dekorlar da iyiydi. Yalnız ışıklandırma ve havalandırmayı biraz yetersiz bulduğumu da bu arada söylemeliyim.

Oyunculara gelince: Mateh ustada Rauf Ulukut iyiydi, Ayşegül Devrim de güzeldi. Yalnız çıplak ayakla oynuyor, pedikürüne biraz daha dikkat etmesi lâzım. Bilge Zobu biraz çakırkeyifti ama, o da iyiydi. Fethiye Sezer de iyiydi. Süleyman Çevik de iyiydi. Melâhat Hasanoğlu da iyiydi tabii. Orol Yonci'ye gelince o da iyiydi. Atacan Arseven de iyiydi. Çetin Akçan da iyiydi. Hepimiz iyiyiz çok şükür, çoluk çocuk nasıllar?.. Türk Tiyatrosunu sorarsanız bu genç idealist kabiliyetlerin çalışmalarıyla yükselcektir. Malûm ya, ne demiş şair:

Yüksel ki yerin bu yer değildir,
Sırtındaki yük semer değildir!

Ayşegül'ü biraz zayıflamış buldum, evlilik yaramamış, Türk Tiyatrosunun istikbali hakkında karamsarlığa düşen bir gün yanıldıklarını anlıyacaklardır. Ayşegül'ün sivilceleri azalmış, memnun oldum. Evet bu oyunu gidin görün mutlaka. Siz de beğeneceksiniz. Benim gibi beğenmeye söz verdiğiniz halde bile!

Şiirimizden Seçme Mısralar

«Bir yerdeyim ceneviz eskimiş
Denizin sofalarında enuzak Yosunları aralıyorum
Gecesafranlarımı, suikindilerimi açıyorum.
Seni görmemişin işte çıplaktık, karanlıktı
KIRAL ÇOCUK SAKAL»

- İlhan Berk -

«Ne biçim bir sestir şu bizim dalgınlığımız
Bir tayın dışısında ince bir taflan
Az yaşlı bir kadında göğüs uçlarının
Yanarak sınımsıcak bir kedinin ağzından
Dönüşüp iç çekmesine gece kuşlarının.»

- Edip Cansever -

Sanat dünyamızdan haberler

★ Tanınmış eleştirmecilerimizden Memed Fuat tedavi için yakında Londra'ya gidecektir. Bir yıldan beri hafızasını kaybetmiş olan değerli eleştirmecimize âcil şifalar dileriz.

★ Memnunlukla öğrendiğimize göre, Ankaralı hayranları İlhan Berk'in heykelini diktirmeğe karar vermişler ve aralarında bu iş için para toplamağa başlamışlardır. Heykelin kaidesine ünlü şairimizden şu satırın yazılması kuvvetle muhtemeldir:

«İşte A, D, Z, saçın gecesi»

★ Ressam Zahir Güvemli'nin geçen gün Sandal Bedesteninde bir resmi satılmıştır. 17 yıldanberi ilk defa vuku bulan bu olay Zahir Güvemli'yi çok sevindirmişse de, resmi görünce: «Dünyada ne enayiler var.» demekten kendini alamamıştır. Amatör bir şair olan üstadın şiirinden iki mısraı bu münasebetle yayınlıyoruz.

«Resim sanatını bak düşürdüm
ne hallere,
Kaç yıl resim diyerek pisledim
tuvalle!»

★ Son zamanlarda sosyeteye giren aktör Mücah Ofluoğlu'nun çıkmak için sarfettiği gayretler boşa gitmiştir. Değerli ve sarışın aktörümüz önümüzdeki günlerde «Milletlerarası sosyeteseverler yaklaşma ve yardımlaşma derneği» yarına bir dublaj konseri verecektir.

★ İsmet Ay, doğum gününü geçenlerde dostlarıyla birlikte Fuayede kutladı. Zeki Müren'in de katıldığı toplantı hayli neşeli geçmiş ve tâ fecre kadar sürmüştür. Tanınmış aktörümüze Akbaba adına iyi yıllar dileyen bir muhabirimizin: «Kaç yaşına girdiniz İsmet bey?» sorusuna İsmet Ay şu cevabı vermiştir:

«— Ayol ne kaba insansınız. Hiç kadınların yaşı sorulur mu?»

OLAYLAR

Anatürk!

Geçenlerde Celâl Bayar'ın eşi vefat etti. Nur içinde yazsın. Yoksulları korur, iyi yürekli bir Türk hanımı imiş...

Bir ağlama, bir çırpınma, bir gösteridir gitti. Sanki bir Kerbelâ ayini... Nerdeyse: «Ah Hasan!... Ah Hüseyin!» yerine merhumenin adını, bilhassa soyadını anarak göğüslerini yumruklayacaklar. Bunlar, demokrasinin lâik «sine-zen» ler!

Sayın Reşide Bayar, henüz hayatının baharında bir güzel kız mı idi?... Hayır, sekseni-ne yakındı!

Sayın Reşide Bayar, sanat hayatımızın düşünce hayatımızın eşsiz bir kadını mı idi?... Kara Fatma gibi İstiklâl Savaşına mı katılmıştı?... Halide Edib Adıvar gibi dünya dillerine çevrilmiş romanların yazarı mı idi?... Hayır, sadece iyi bir zevce, yarım yüz-yılı aşan bir evlilikten sonra, son yazdığı mektupta kocasına hâlâ «Beyim» diye hitab eden bir hanımefendi, bir muhterem anne idi. O kadar!

Ama, hesaplı bir kalabalık bu cenaze törenine bile azgın bir miting havası vermekten ıttanmadı...

Bu kadar mı?... Değüüü!... Muhterem Reşide Bayar'a bir de tarihe geçecek isim taktı: ANATÜRK!...

Demek bir tarafta Atatürk, bir tarafta Anatürk!...

Bunu, bırakınız memleket aydınlarını, bırakınız devrim gençliğini, bırakınız Türk ordusunu, bunu... bunu... bunu Celâl Bayar bile affetmez!

Yardımlaşma!

Ünlü iş adamımız Vehbi Koç, Teknik Üniversitede bir konuşma yapmış. İki kişi bu konuşmayı yorumluyordu:

— Senin anlıyacağın azizim, üstad, gençlere işe nasıl sıfırdan başladığını, nasıl başarı kazandığını anlatmış...

Onlara ışık tutmuş, yol göstermiş, yardım etmiş desene...

— Evet, yardım etmiş...

— Sonra?...

— Sonra... Yine gençlere: «Hükûmete inanın... Zorluk çıkarmayın... Yardım edin» demiş.

— Güzeel... Hükûmete de yardım etmiş desene...

— Evet, yardım etmiş...

— Sonra?...

— Acele etme canım, bu kadar yardımdan sonra hükûmet de ona yardım edecektir elbet!

Yaz saati !

DOSTLARIN KÖŞESİ

Doğan Nadi İçin

Düşkünlüğü viskiyle elbette mahzur değil,
Ayılıyor aksine, içtikçe mahmur değil.
Elinde kadehiyle Doğan Nadi olmazsa
Hiç bir içki âlemi dört başı mâmur değil.

Bir köyümüz Kennedy'yi şahurî hemşeri seçti (Gazeteler)

Hemşeri !

ALAYLAR

Geçim Dünyası!

Yüksel Menderes evlendi. Uğurlu olsun. O yaşlı annenin çizgi çizgi ağlayan fotoğrafından gözlerimi dar kaçırdım: Oğlunun düğününde bile gülemeyen bir anne!

Ama, aileye yakından, uzaktan hiçbir bağı olmayan o ayak takınının gösterisi nedir?..

Tıpkı Reşide Bayar'ın cenazesi gibi, bu da pis, bu da aşağılık bir politika gösterisi!

Hani mahallenin imamı, semtin çengisiyle evlenmek isteyince:

— Aman hocam, nasıl olur?

Diye hayretle soranlara:

— Bu dünya gam-ı şâdi dünyasıdır, demiş, düğün olur onu çağırırlar, ölüm olur, beni... Geçinip gideriz!

Hey gidi Türkiye heeey... İmamla çenginin demokrasisi oldu!

Ne var yâni?

Bedii Falk şaşıyor:

İnönü, 1962 de «Bu yıl huzur ve istikrar yılı olacak» demiş...

Şimdi sene 1963, yine Sayın İnönü «Bu yıl huzur ve istikrar yılı olacak» diyor...

Ne var bunda şaşacak?.. Paşamız tam Nasreddin Hoca gibi adam... Malûm ya, Hocaya sormuşlar:

— Kaç yaşındasın hazret?

— Kırk, demiş...

Gülmüşler:

— Canım Hoca, sen geçen yıl da kırk demiştin...

— Evet, demiş, evveeeet... Gelecek sene sorun, yine kırk... Bizde söz bir, Allah bir!

Orta Sınıf

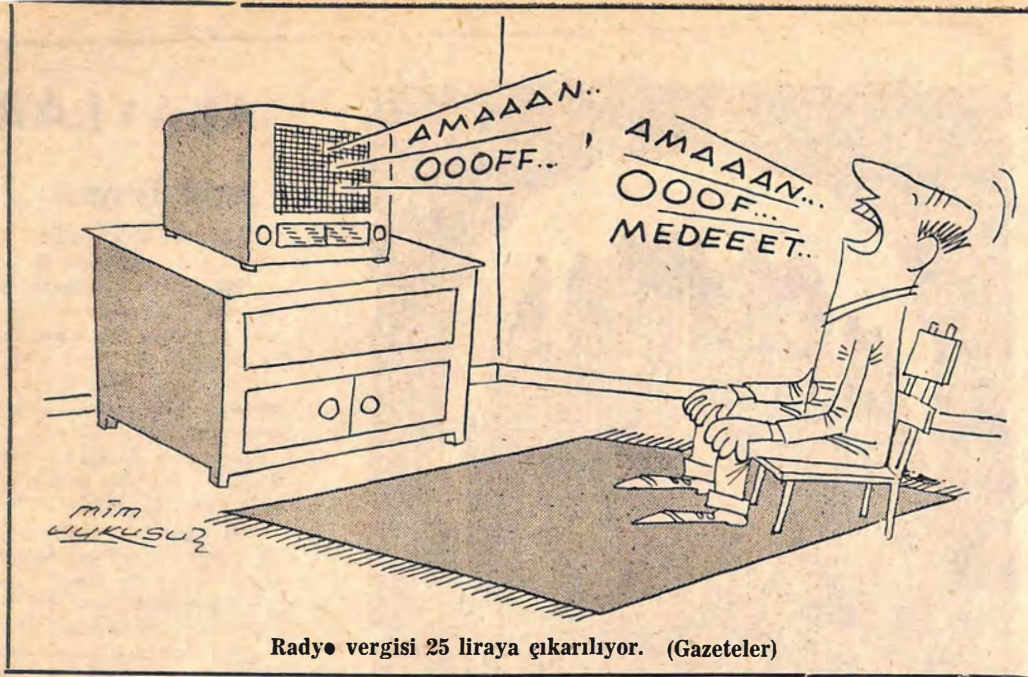
Profesör Aydın Yalçın, Fikir Kulübünde yaptığı bir konuşmada, ünlü bir İngiliz iktisatçısının şu sözünü savunmuş:

«— Demokrasi, ancak orta sınıfı olan bir cemiyette yerleşebilir.»

Barış dünyası, hem profesör Yalçın'a, hem İngiliz bilginine hak verdikten sonra:

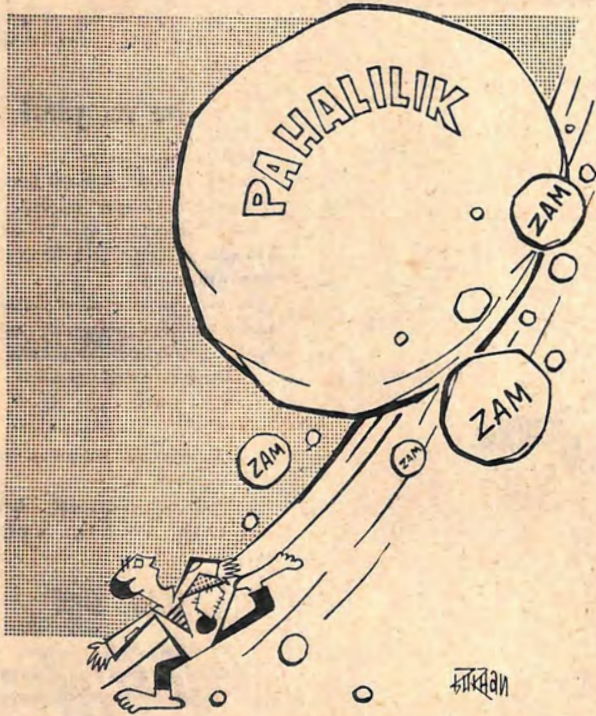
«Fakat bunu İngiliz iktisatçısından çok önce söyleyen insanlar da vardı.» «Ne olur biraz da kendimize inansak» diyor.

Evet, evet, evet... Orta sınıf, cemiyetin çimentosudur. Onsuz yalnız demokrasi değil, hiçbir şey olmaz... Yalnız, bu kadar belli bir hakikati bizden biri—hem de otuz iki yıldır—söylediği halde inanmayışımızın bir nedeni olacak... Suç kinde acaba Hamdi Başar'cığım? Söyleyende mi, yoksa inanmayanlarda mı?..

Radyo vergisi 25 liraya çıkarılıyor. (Gazeteler)

Kış yurtta bütün şiddetiyle devam ediyor. (Gazeteler)

Çığ!

Pişkin otelci!

Yolcu, turistik bir oteldeki odasına girer, yatak çarşafının üzerinde küçük siyah lekeler görünce, kâtipi çağırır:

— Bunlar nedir?

Diye çıkışır, kâtip pişkinlikle cevap verir:

— Elinizi sallayın, uçar giderler bunlar, sinektir!..

— Ya uçmazlarsa?..

— O halde tahtakurusudur!..

#

Zam!

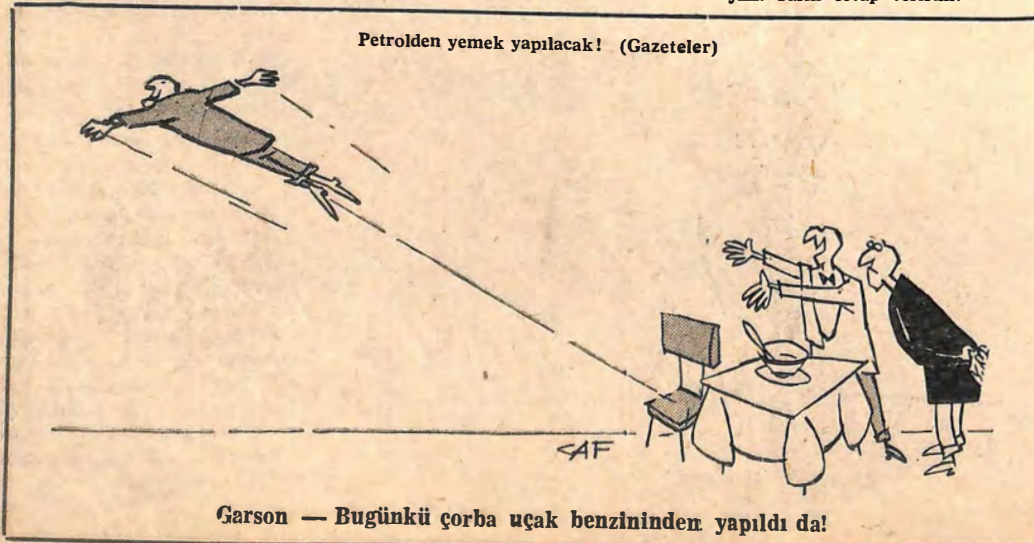
Bir memur, patronun odasına girdi ve ellerini kavuşturdu:

— Beyefendi, dedi; ben ualdimden ve bana verdiğiniz paradan memnunum. Fakat karım günlerdir başımın etini yiyor; sizden zam istemem için beni buraya, sizin karşınıza o gönderdi...

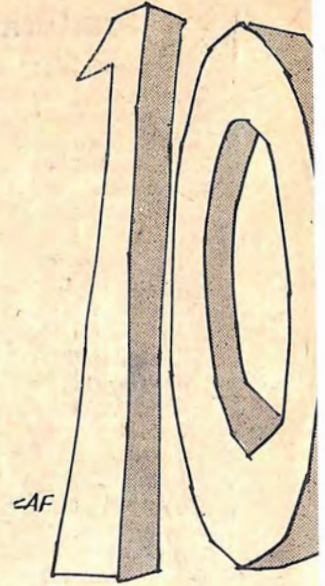
Patron biraz düşündü:

— Demek öyle, dedi; o halde bugün müsaade et, akşama benimkine ne düşündüğünü sorayım. Yarın cevap veririm.

Petrolden yemek yapılacak! (Gazeteler)

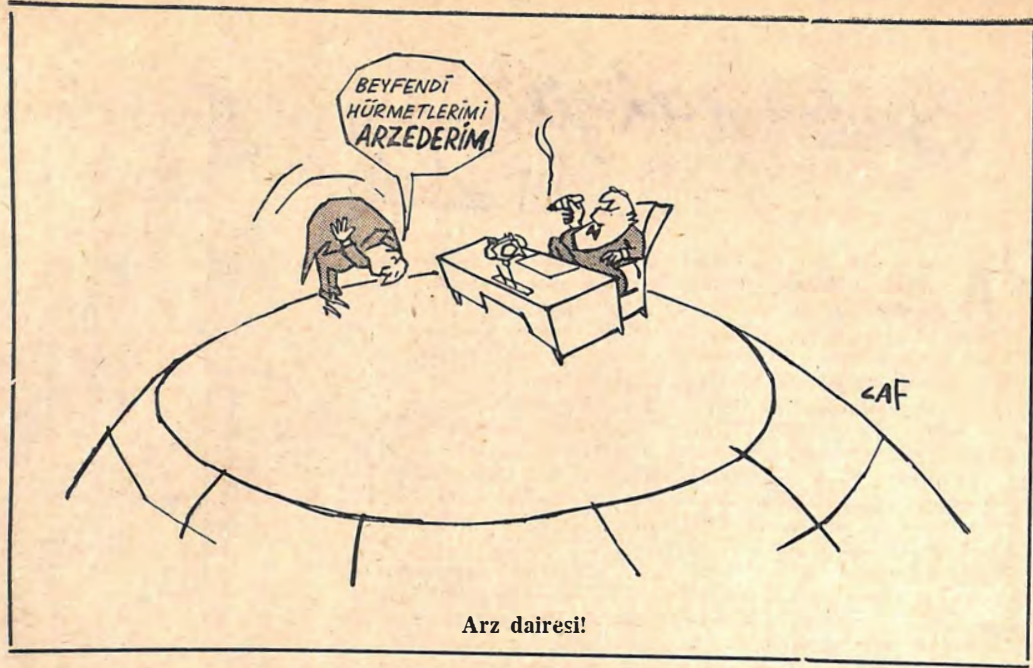
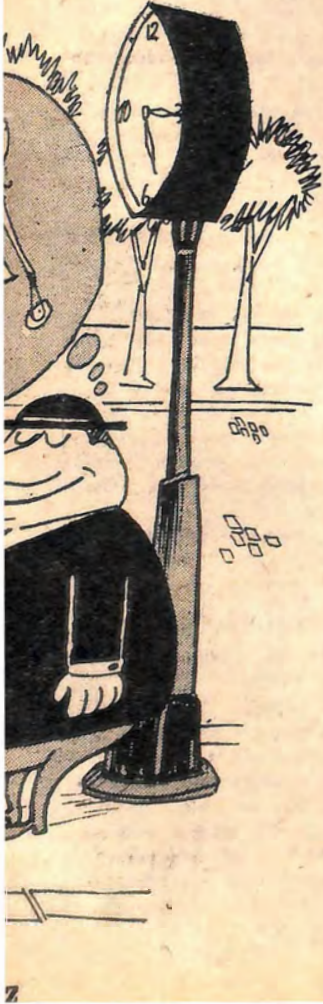

Garson — Bugünkü çorba uçak benzininden yapıldı da!

r elini!

Arz dairesi!

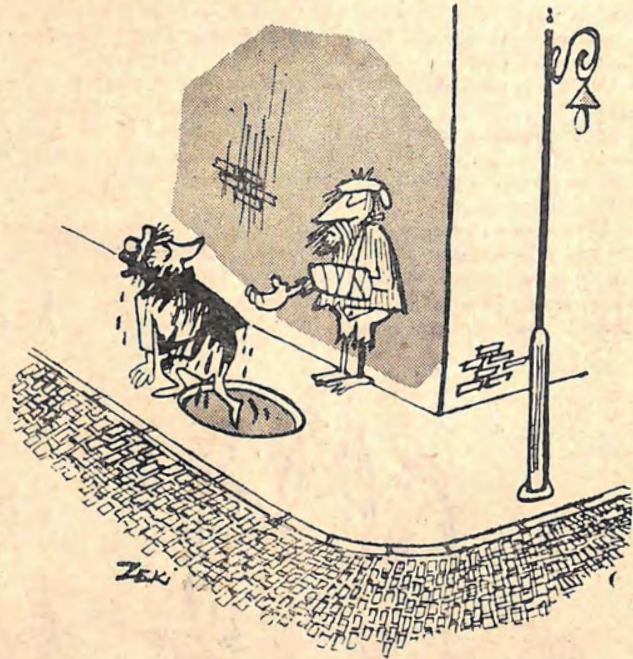
Trafik şakaları

Koca, eve geç vakit dönen karısına çıktı:
— Nerede kaldın şimdiye kadar?
— Pastahanede idim.
— Şu pis boğazlığı bırakamazsın!
— Ne pis boğazlığı, pastahane-ye dolmuşakilerle beraber girdik!..

Eve neşeli dönmüştü, karısına:
— Bugün rahat geldik, otobüs kalabalık değildi!..
— Sahi mi?..
— Evet, her ayağımın üstünde yalnız bir tek yolcu vardı!..

Framuş

Köylü, gişe memuruna:
— Framuş'a bir bilet ver..
— Framuş mu? (Önündeki istasyon listesine bakar) Nerede imiş şu Framuş?
Köylü başını öbür tarafa çevirir:
— Nah işte orada oturan oğlum Framuş'a!..

Medenî Kanun değiştiriliyor. (Gazeteler)

— İnşallah yenisini arapça yaparlar!..

Beklenen Sevgili

AŞKIN, sevginin ne olduğunu bilemez, en iradeli insanların bile abayı yaktığı yosmalara -görüp geçtikten sonra- bir nebze dahi ilgi duymazdım. Tutuldum diyenlerle alay ederken, seni karşımda ve kendimi tutku denizinin ortasında buldum. Cankurtaranım benim.

Düşündükçe zıvanadan çıkmak geliyor içimden. Hafta sonlarını nasıl ipte çektiğimi bir bilsen, taştan sert kalbin lâti lokuma döner, beni kavuran ateşin karşısında adak mu mu gibi erirdin.

Hani içimde geleceksin diye bir his olmasa, sana bütün kalbimle itiraf edeyim ki; kemiklerim çürümüştü şimdiye kadar. Bana yaşama gücünü şimdilik kalbimdeki kör kandil veriyor ve diyor ki: «Bir gün bu loş yerler beşyüzbin voltluk hidro elektrik santrali ile aydınlanacak.»

Adını söyledikleri vakit yüzü kızaran, dili tutulan ben, şimdi tanıdıkların yanında Sülün Osmanın. E-yüplü Halid'in mertebesine eriştim. Sana yaranabilmek için.

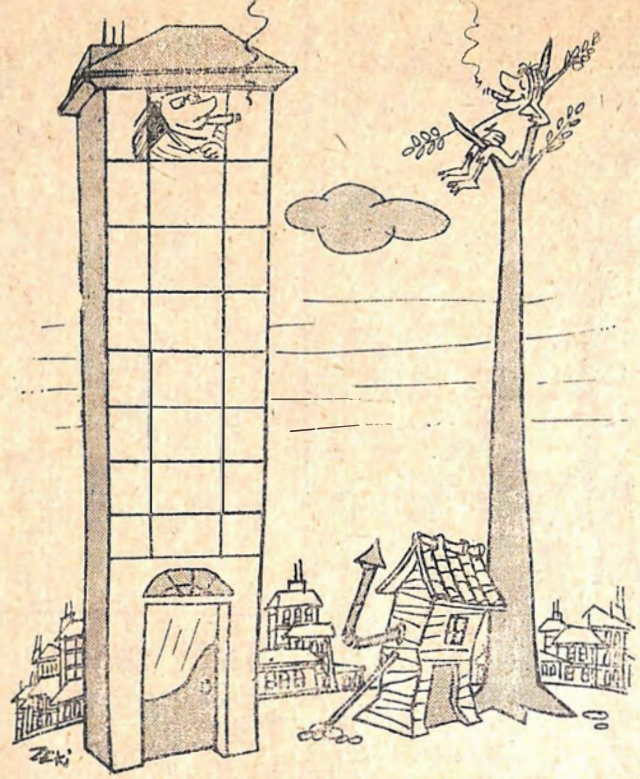
Odacı Rıza imdada yetişmeseydi, kaçı ardındaki küçücük masama da elveda demem gerekiyordu. Kaba bir öksürük sensiz istikbalimi kurtarma-

ğa kâfi geldi. Yine de nazarından kaçmış olacağını zannetmiyorum a-mabağışlamıştır.

Bundan tam üç hafta evvel bir cumartesi günüydü. Sesini duydum. Sana bu kadar yaklaştığım vaki değildi. Kulaklarım uğuldamaya, gözlerimin önünde ufak daireler uçuşmaya başladı. Bayılmışım. Bu durum karşısında yalnız ben değil, mahallenin seksenlik dikicisi, Yırtık Hamdi de olsa aynı âkibete uğradı...

..... Gözlerimi açtığım zaman, beyaz bir odanın içerisindeydim. İlaç kokuyordu burnuma. Yine beyaz kepinin kenarından kaşının üzerine kâkülü dökülmüş güzel bir yüz, munis bir ifade ile bana bakıyordu. Dudaklarını gererek ölüleri bile titretecek şekilde gülümsedikten sonra «Onu çok mu arzu ediyorsunuz, iki saatir ismini sayıklayıp durdunuz. Onun yerinde olmayı ne kadar istedim.» derken, senin yerini Venüs'ün, Kleopatra'nın bile alamıyacağını biliyordum.

Seni bulmadan rahat edemeyeceğimi dairede Müdür de dahil, bütün memurlar, evde annem, babam, mahallede bakkal, berber, furuncu, kasap, terzi, ev sahibi, bekçi İlyas bile

Nisbet!

biliyor. Evin kirasını götürdüğüm vakit kadının, ondan sıra bize geldi mi, diye öyle imalı bir konuşması vardı ki, bilemezsin.

Uykusuz kaldığıma, işimden olacağıma üzüliyorum. Senin sevgin için bu kadar fedakârlıklara katlanılır. Ama kesem çok sarsıldı. Zavallı çepçepçelerim tırnak yarısı oldu. Daha paradesünün iki aylık taksiti de duruyor.

Vazgeçmem senden bunu biliyorsun. Değil ev sahibinin, bakkalın kasabın borcu, furuncu günde verdiği üç ekmegi de kesse, Belediye bir mezarlık tahsis edene kadar seninleyim. Vazgeçmem dedim ya!

Cevabi mektubunda «Geliyorum, geleceğim. Bu hafta gelemedim, önümüzdeki hafta» diye bana sürpriz yapman yok mu? Yatırıyor beni.

Sana kavuşacağım günü düşünüyorum da... Neler olmazdı. Annem ev işinden kurtulur, bir köşede akşama kadar tesbihini çekerti. İhtiyar da zavallı... Babama senin şerefine çekmesi için her akşam bir ufaklık alırdım, İnce Araptan. Ev sahibinin yüzünü şeytan görsün, saray gibi eve taşınırdık bir gecede. Terzi, kasap, bakkal, gelin benim vefakâr dostlarım. Yaptıklarımızın mükâfatını görmeniz lazım. Borçlarımı yüzde elli zamla ödüyorum derdim. Küçümseme bu borçları bizim eve taşınan yiyecek, mahallenin hemen yarısına bedel.

Bu büyük maceraya gazeteciler ilgisiz kalır sanıyorsan, yanıyorsun. En az Küba meselesi kadar önem verirdi. Başmakale yerinde maceramızı anlatan yazıyı, sağ üst köşede 18x24 eb.adında bir resmimi görür gibi oluyorum şimdiden. Senin resmini basmalarına müsaade ede-

mem. Çünkü ben küçükten beri kısıncımdır.

Bütün ömrümü sana hasreder, seni koynumda saklardım. Issız gecelerde bir odada yalnız kaldığımızı düşün. Kadife yüzünü yüzüme sürer teninin kokusunu içime çeker, sarhoş olurum. Sabahlara kadar okşar, severdim seni. Yerini bulur bir yatırım yapardım, çoğahırdın bir kaç ay sonra. Seni benim kadar kim sevebilirdi?

Senin için çarpan bu kalbin evdeki battal masa saati gibi vakitsiz durmasını istemiyorsan, gelmelisin artık yavrucuğum T O T O cuğum 13 üm benim.

Kemal ÜGE

Define şerefine

Bay Filân oğlu kör kütük sarhoş olmuştu. Yolda karşılaştığı bir arkadaşı sordu:

- Yahu bu kadar içilir mi?
- Filân oğlu cevap verdi:
- Karımın yüzünden.
- Canım karın öleli iki sene oldu...

— Orası öyle ama, ben onun gizlediği ziynet altınlarını daha bu sabah buldum...

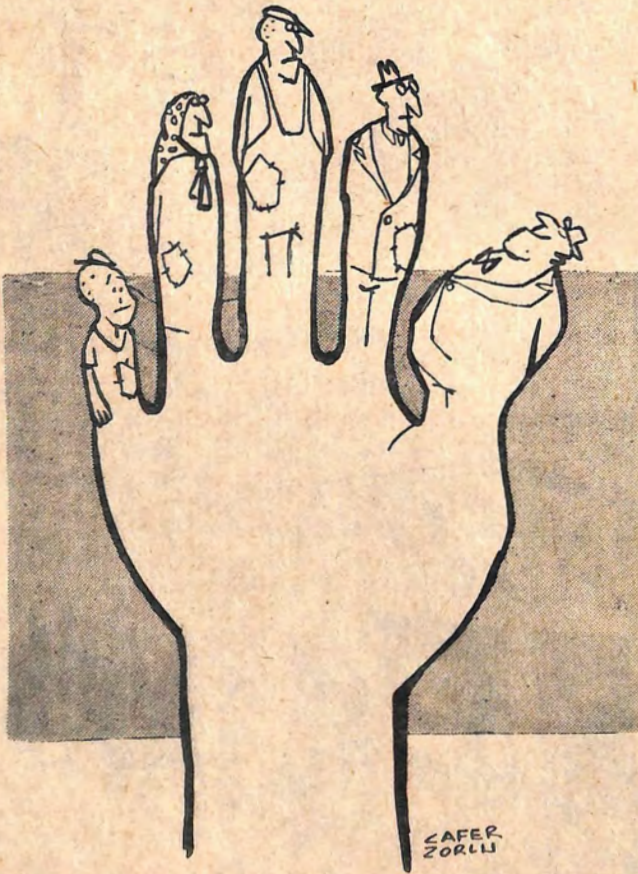
Hastalığın sebebi!

Tıbbi bir konferans veren doktor:

- Bayanlar, baylar, diyordu; çok fazla yiyoruz. Bütün hastalığımızın sebebi fazla yememizdir. Yediklerimizden sadece üçte biri bize kâfi gelebilirdi. O halde size Tıp namına soruyorum: Öbür üçte iki neye yarar?

Arkadan bir ses duyuldu:

- Doktorları beslemeğe yarar!

Beş parmak bir değildir!

MİLLETLER GÜLÜYOR

Bir taşla..

İki genç kız dertleşiyorlar ve birbirlerine evlilik hakkındaki bazı projelerini anlatıyorlardı. Sarışın ve sülün gibi olanı içini çekerek:

— Ah! dedi; ben evlenirsem bir taşla iki kuş vurmak isterdim doğrusu!..

Esmer ve Sofia Loren gibi olanı sordu:

— Ne demek istiyorsun şekerim, anlamıyorum doğrusu!

Sarısın açıkladı:

— Bunda anlamıyacak ne var hayatım; bir milyarderle aşk lıdivacı yapmak isterim demek istiyordum.

✱

Delinin nasihati!

İki zır deli arasında:

— Eline ne oldu öyle:

— O aynadaki münasebetsiz herif sebep oldu, ne yapmam ayın yapıyordu. Burnuna bir yumruk salıyım dedim. Tutturamadım ayna kırıldı!..

— Aptal, öyle olmaz. Kendi burnuna vuracaksın. Hem senin eline bir şey olmaz, hem de herifin burnunu acıtırırın!..

✱

Her şeyi...

İhtiyar zengin çiftçi çok hasta idi; kendisini muayene eden doktor odadan çıkınca ihtiyarın yeğenine:

— Amcamızın hali fena, dedi; hem de çok fena! Bu durumda her şeyi bekleyebilirsiniz, ama her şey!..

Yeğen telâşlandı:

— Nasıl olur doktorcuğum, amcamın üç yeğeni daha var!..

✱

Yalan!

Gecenin saat dördü idi. Pişman, üzüntülü evine dönen iş adamı karısının yatağı önünde diz çökerek:

— Sevgilim, dedi; beni affet! Seni aldattığım için beni affet. Sekreterim beni baştan çıkardı, geceyi onunla geçirdim. Ama çok pişmanım, bir daha seni aldatmayacağım... Affet!

Karısı öfkeyle yataktan doğrularak:

— Gustave dedi; sen kocaman bir yalancısın; bu poker merakın yüzünden her türlü yalanı söyleyebilirsin..

— Aptal... On senedir evliyiz, aklın neredeydi?..

HAHAM'LA ARABACI

DUBNO'nun meşhur hahamlarından biri memlekette bir geziye çıkmıştı. Her şehirde durup vaazlar veriyor, dini törenleri idare ediyor ve her yerde büyük bir sevgi ve coşkunlukla karşılanıyordu. Bu seyahatte onun arabacılığını yapan Yahudi bir arabacı arabayı durdurdu ve hahama:

— Haham efendi, dedi; senden bir dileğim var, ne olur beni kırma! Senelerce önce ben de bir haham olmak istemişim, fakat ailem fakirdi, beni okutamadı; ondan sonra arabacılığa başladım. Lâkin içimde hâlâ bir haham olma hülyası yaşıyor. Ah keşke ben de senin gibi böyle karşılasam, herkesten itibar ve iltifat görsem... Ne olur haham efendi benimle elbise değiştir de şu kasabaya sen arabacı, ben haham olarak girelim!..

Haham iyi yürekli bir adamdı. Arabacısının bu yalvarmalarına dayanamadı, razı oldu. Fakat onu ikazdan geri kalmadı:

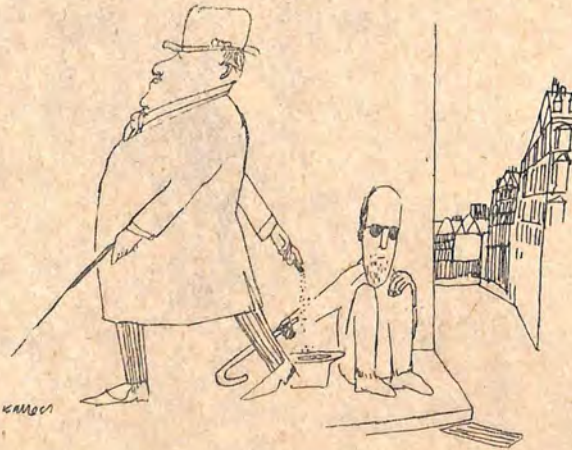
— Dikkat et!.. Hahamlık sadece bu elbiseleri giyip törenlerde boy göstermek değildir. Sana dinî bir sual sorular şarır kalırsın!

Fakat arabacı ısrar edince kıyafetler değiştirildi. Haham, arabacı yerine, süslü elbiseleri giyen arabacı ise onun yerine geçtiler. Kasabaya girildi. Neyse sahte hahamın ümitleri boşa çıkmadı; bu kasabada fevkalâde bir heyecan ve sevgi ile karşılandı ve o da bu ziyaretinin her dakikasına tadım elinden geldiği kadar çıkardı. Ne yazık ki hakikî hahamın tahmini ettiği kaçınılmaz dakika geliverdi en sonunda... Musevîlerden biri dinî kaidelere dair karmakarışık bir sual sormuş cevabını bekliyordu. Sahte haham bozulmadan:

— Bana sormayı akıl edebildiğiniz sual bu mu? dedi. O kadar basit bir şey ki, bunu arabacım dahi rahatça cevaplandırabilir!

Sonra arabacısına dönüp seslendi:

— Benim sadık arabacım; buraya gel ve en basit dinî kaidelerin dahi içinden çıkamayan şu karanlık ruhlu dindaşlarımızı aydınlat!

YAZISIZ

Üç başlı adam!

Fransa'nın güney köylerinden birinde üç başlı bir adam yaşadığını haber alan sirk müdürü bir telgraf çekerek bu hilkat garibesini Paris'e çağırdı. Sirkte kendisini teşhir ederek hayli para kazanacaktı ve teklifi de gayet pariaktı. Ertesi gün üç başlı adamdan cevap olarak şu telgraf geldi:

«Teklifinizi kabul ediyorum ve yarınki trenle Paris'e hareket ediyorum. Lyon garında beni karşılayınız. Beni tanıyabilmemiz için lâcivert bir elbise giyeceğim ve yakama kırmızı bir karanfil takacağım. Selâmlar.»

✱

Hâfıza eksikliği!

Hasta, doktora sordu:

— Doktorcuğum; başıma geleni sormayın. Hâfızamı kaybettim. Mâziden hiçbir şey hatırlamıyorum artık!..

— Yaa!.. Çok fena! Peki bu hal ne zamandanberi başınıza gelmiş bulunuyor, çok oldu mu?

— Ne zamandan beri mi? Ne... Ne zamandanberi doktorcuğum?

✱

Fark

Bir Amerikalı ile bir Rus konuşuyorlarmış. Rus sormuş:

— Amerika'da bir işçinin ortalama aylık kazancı nedir?

— 500 dolar.

— Peki ihtiyacı nedir?

— 350 dolar.

— Aradaki farkı ne yaparsınız?

— O bizi ilgilendirmez!

Soru sormak sırası Amerikalıya gelmiş:

— Bir Rus işçinin aylık kazancı nedir?

— 1000 ruble.

— Ya ihtiyacı?

— 1250 ruble.

— Peki aradaki fark?

— O da bizi ilgilendirmez!..

✱

Dâhî çocuk!

İki muharrir bir basın kokteylinde karşılaştılar:

— Sorma başıma gelenleri azınlı dedi biri, bir piyes yazmış ve bitirmiştim. Küçük oğlum müsveddeleri ocağa attı; düşün, temize de çekmemiştim daha!..

Öbür muharrir sordu:

— Oğlunuz kaç yaşında?

— Dört yaşında!

— Yaa!.. Demek o yaşta okumayı öğrenmiş ha?.. Bravo doğrusu!

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 56 —

Böylece, Hacı beyi Agavninin odasına sokacak. Üstteki Kanaryanın odasına da enişte girecek... Enişte, çerkes Hasip paşanın taklidini yapacak, dolgun dolgun öksürecek, yere tükürüp ayağını vurarak bastırarak... Yüksek sesle, çetrefil çetrefil, takır tukur, çene yi açacak: (Kanarya abla, bana yanık bir gazel söyle!.. Agavni hanım, tavlayı kap getir!.. Pembe el masım, bir kahve daha isterim!..) diye gürliyecek... Tavla oynanıyor muş gibi zarları atarak, pulları vurarak, düşes, dübeş diyerek gürültü edecek.

Kanarya, bir sırasına düşürüp bohçacının getirdiği listeyi de Hacı beye gösterecek. Bakınız, diyecek. paşamızın kendi el yazısı, kendi imzası... Çok başka adamdır, yavrumun üstüne titrer, evlâdından ayırt etmez... Genç yaşında, sinirlere uğradı, kuruntulara tutuldu diye Bostancıda köşkler mi hazırlamağa kalkmadı, Ayastefanosta yalılar mı tahsis etmedi? Arabalar, kayıklar, çatanalar mı?..

Ayşe hanım, bunları anlatırken, Agavnini de çağırmış, edeceği muameleyi, kullanacağı ağzı, ona da sıkı sıkı tembih etmişti.

Hacı bey geldi. Kanarya, tıpkı kararlaştırdığı şekilde karşıladı, içeri aldı, Agavninin odasına soktu.

Bizim enişte, meğerse en birinci sınıf orta oyuncusu imiş de habirimiz yok.

Öyle bir rol oynamaya, öyle bir Çerkes taklidi yapma ki, gülmeden bğürlerimiz tutuldu, gevreklerimiz birbirine girdi.

Enişte, Çerkes ağziyle bağıra bağıra, evin içini cınlattı:

— Yerin melâikesi misin yoksa cennetin hurisi mi, pembe maşlahım?.. Pembe maşlah ın, bu kahrolası, Çerkes kamasına gelesi sinirimin hastalığına tutuldu da beni yaktın kavurdun mu? Ocağımın clumanı gibi püfür püfür savurdun mu?.. Yavuklun mu vuruldu, beygirin mi çahndı, körüklü mızıkan mı kırıldı?.. Anlatsana kapım yoldaş söylemene kâfir tayanın piçi... Kalk Çerkes oyunumu oynasana,

tepinip tepinip zıplasana, şu odamın içini birbirine katsana...

Kanarya listeyi götürdü. Hacı bey, kâğıdı eline alıp da göz gezdirmeye başlayınca:

— Tanımaz mıyım, bizzat kendi hattı destleri. Çerkesce tahrir buyurmuşlar, herhalde Serhafiyei hazreti şehriyârî paşa hazretlerine hitaben yazmışlar... Derken çehresine dalga dalga kan oturuyor, elleri parmakları titriyor...

— Aman bana bir yudum su! demiş; Kanarya, misafir odasındaki Göksu tesisini almağa çıkmış. Sofadan geçerken bir de görsün ki, Hacı bey, mutfak kapısından bahçeyi boylamış ta, bitişik duvardan sokağa aşıyor bile...

8 Temmuz, Sarıyer

Bir haftadır Sarıyerdeyiz. 30 haziran pazartesi günü taşındık.

Mesarburnu iskelesinden Yenimahalleye doğru yürünüyor; çarşıdan Dereboyuna sapılıyor; Maden yoluna doğru biraz gidilince, yüksek, havadar, nezaretli bir ev.

Daha da yeni yapı. Dülger içinden çikalı, dört ay olmuş olma-

mış. Kaplamaları, kirişleri, döşemeleri, gıcır gıcır; pire, tahta kuru su, mikrop cihetinden içimiz rahat.

Altı odası var. Hele üst katta, balkonlu geniş bir sofası var ki, deniz derya ayağın altında. Beykoz koyu, Yuşa tepesi, Anadolu kavağı, tabak gibi önümüzde.

Mutfağında, suyu bal gibi sarnıcı, hamamcığında, küçücük kurnası, çamaşırığında, mermerden teknesi.

Koskoca bahçe, çıkırıklı kuyu, kâgir bahçıvan odası, küçürek bir ahır.

Dört tarafta, fırdolayı dağ gülleri, gecesafaları, ayçiçekleri... Arka tarafta, armut ağaçları, ayva ağaçları, incirler, ünnaplar; hepsinin de üstü pıtrak...

Molla beyin kendine tuttuğu köşk, bizimkinin on beş, yirmini adım sağına tesadüf ediyor. Arada duvar olmadığı gibi, tel de yok. Evvelce tahtahavale varmış, yarısı kopmuş, yarısı yıkılmış; iki ev, harem selâmlık gibi yanyana kalmış.

Biz pazartesi nakletmiştik. Bizden üç gün sonra, yani perşembe günü, Molla beyler taşındı.

Molla bey, daha eşya kapının önünde iken, orta katta, bize karşı olan odanın bütün kafeslerini kal dırtmış, köşe penceresine oturmuş, bize gözü dikmişti.

Aksiliğe bakın!.. Kendime intihap ettiğim oda, tam o taraf.

Öbür cihete geçeyim; fakat o oda hem daras, hem nezaretsiz, hem de lodosa karşı... Ağustos sıcaqları başlar başlamaz, maazallah dilaltı hazir.

İlk gördüğüm gün söylemiştim. Molla beyin hanımı (hanımefendi demeğe dilim varmıyor), kakavan çerkes kalfalardan farksız.

Hani büyük konaklarda, hafide-

lerin bezini yıkamak için, ahmak, hantal, kazık gibi halayıklar olur. Konağın en kaba, en süflü işleri onlara gördürülür. İşte Molla beyin hanımefendiyi görmedim demeyin.

Köyden yeni gelmiş, başına kel takkesi geçirilmiş ahretlik gibi, kafasını sımsıkı sarmış, koltuklarının altına kadar kirli bir şalvar geçirmiş. kolları sıvalı, ayakları çıplak; bir elinde tavan süpürgesi, öbür elinde kallâvi faras; tavanları mı süpürmüyor, tahtaları mı silmiyor, kilimleri mi silmiyor.

Ev temizliği başlayınca gözü-nü açıp ayaklanır, iş bitti mi, bir mindere büzülüp çökerlenirniş... Gelsin uyku, gitsin uyku...

Ahbab, mahbap, komşu momşu yanına hiç çıkmazmış; kimse ile görüşmezmiş, daha doğrusu görüşemezmiş. Çünkü iki kulağı duvarmış. Boğazını yırtsan lâfi yine anlıyamazmış da ağzı açık ayran delisi gibi bakarmış.

Zaten hanım, bu halde olmasa Molla bey burnumuzun dibine gelebilir mi? Yanyana ev tutulabilir mi?

Eşya taşınırken, yerleşilirken dikkat ettim. Evin içindekilerin hepsi mostralık.

Dadı hanım dediklerinin gözleri görmüyor da yederek götürüyorlar. Büyük kalfa diye çağırdıkları, ahretlik kıza boyuna dizlerini oğduyor. Öbür kalfa, ayakta duramıyor da olduğu yere çöküyor. Arap bacı mutfakın kapısına bağdaş kurmuş, mütemadiyen kahve içmekte..

Bütün işi gücü gören, durmadan çabalayan Molla beyin hanımı.

9 Temmuz

Deli olmak isten değil.

Molla bey, başında takke, arkasında gecelik, göğüs bağı açık, elinde dürbün, sabahdan akşama kadar pencereye bakmakta.

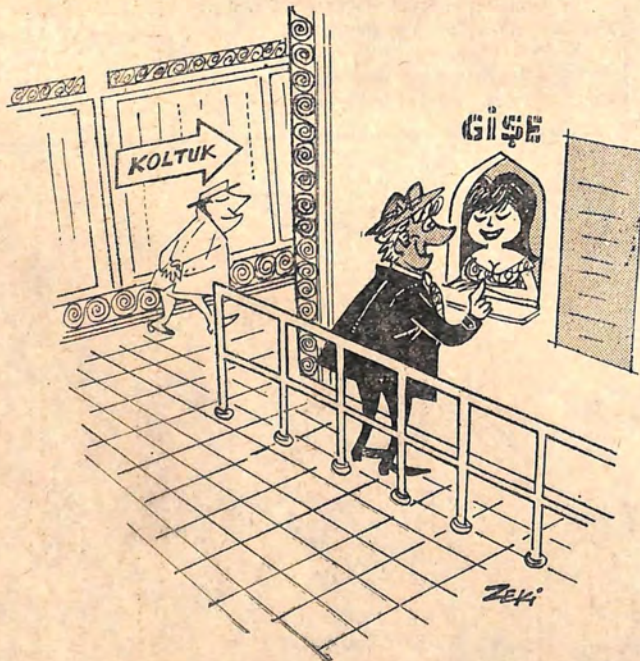
İşretini orada ediyor, yemeğini orada yiyor; ellerini yıkamak için leğen ibrığı bile oraya getiriyor.

Evin içinde, kazak olduğunu bize göstermek için, ne bağırıp çağırma... (Gidi imansız ay!) diye ahiretliği odadan kovmalar, kalfalara küfürler yağdırmalar; karısını karışına çağırarak, nargileyi kaldırıp: (Burada âmiri mutlak benim. Şimdi kafanı dört bölük edip lifan narı gibi ayırayım mı?) diye terter tepinmeler...

Enişte, çoktan tutturmuştu: Adamcağıza ne vakit buyurun diyeceğiz? Ne zaman kahvemizi içireceğiz?

Enişte, fazla yumuşaklık götürmez.

(Devamu var)

— Bir bilet istiyorum ama, mümkünse sizin yanınızda olsun!

**BÜLENT
SEREN**

46

Genç Kız

Yazar:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

— 69 —

Sidney'in sesi hâlâ sakın fakat müşfikti. «Karım boşandıktan sonra tekrar evlenecek. Senelerdenberi tanıdığımız birisiyle... Böyle şeyler de oluyor. Bunu sana kendini rahatsız hissetmiyesin diye söyledim. Zira sen en garip şeylerden rahatsız oluyorsun.»

Barbara, «Kocam da geçen ay tekrar evlendi,» dedi. «Baharda herkes evleniyor galiba.»

— «Evet.»

Barbara mırıldandı. «Çok garip... Kendi kendine ise, «Kendine geldi diyordu. «Kendine gel... Saçmalama...» Yanlış bir şey söyleyip söylemediğini anlamak için de dikkatle Sidney'yi yüzüne bakıyordu. «O değişmiştir herhalde,» diye düşünmekteydi. «Tabii... Aradan o kadar zaman geçti... Senin hislerin değişmediyse, onunkinin de değişmemiş olması mı lâzım?» Mantıklı bir insanın ummayacağı, umamıyacağı bir şeydi bu. Sonra sakın bir tavırla sordu. «Yeni plânların var mı?»

— «Ne için?»

— «Bahar için... Yaz için... İnsanlar için...»

— «Evet, bir bakıma var.»

— «Ya?»

Garson elinde iki yemek listesiyle yaklaştı, fakat Sidney adama çekimlerini işaret etti. Barbara, Sidney'in ellerinin ne kadar titrediğini görmemesi için, kucağında yumruklarını sıkarak ileriye doğru eğildi. Sidney, «Aradan o kadar zaman geçti ki,» dedi.

Barbara, «Evet,» diye cevap verdi. «Aradan yüz sen geçti... Veya hiç geçmedi. Sanki dün gibi...»

— «Benim için de öyle.»

Genç kadın, sanki başka iki kişinin aşk macerasından bahsediyormuş gibi lâkayt bir tavır takınmağa çalıştı. «Bazan senin hakkında beslediğin hislerden dolayı kendime acıdım. Zira kıymetli bir şeyi bulup sonra kaybetmek, onu hiç bulmamaktan daha feci... Sonra da, «hiç olmazsa onu tanıdım ya,» derdim.»

Sidney, «Her şey artık bitmiş gibi konuşuyorsun,» diye mırıldandı. Barbara, «Hayır,» dedi. «Hayır, bitmedi. Daha doğrusu benim için bitmedi. Bittiğini zannetmiyorum.»

Sidney, «Benden nefret etmeni istemiştin» dedi. «Sana iyilik ettiğimi zannetmiyordum... Sonra da birdenbire «Benden nefret ederse ne yaparım,» diye müthiş bir korkuya kapıldım.»

— «Senden hiç bir zaman nefret edemem.»

Garson tekrar yanlarına geldi, zira tam yemek saatiydi, lokanta kalabalıktı. «Biraz içki daha ister misiniz, efendim?» Sidney sabırsız sabırsız başını salladı, garson da önlerindeki boş kadehleri alarak uzaklaştı.

Barbara, «Elimi tut,» dedi.

Sidney hemen yandı. Parmakları birbirine temas eder etmez arala-

rındaki görünmez duvar birdenbire yıkıldı sanki. Birbirlerinin yüzüne hayretle bakıyorlardı. Birdenbire Barbara yanlış bir şey söyleyip söylemediğine aldırmadan konuşmağa başladı. Sesi iyice boğuklaşmıştı. Fakat genç kadının buna da aldırdığı yoktu. «Seni seviyorum,» dedi. «Seni her zaman sevdim. Bana tekrar ıstırap çekti. Yaranın kapandığını zannetmiyordum, fakat tekrar sızlamağa başladı. Eğer beni seviyorsan bunu şimdi söyle... Beni bekletme, tahmin etmeğe uğraştırma... Bir daha ıstırap çekmek istemiyorum.»

Sidney elini sıkı sıkı tutuyordu. «Bir daha ıstırap çekmiyeceksin,» dedi. Sesinde sanki lütfet istiyen kendisiymiş gibi, gayet tatlı, yumuşak bir ifade vardı. «Hislerimi tahmine de uğraşmayacaksın. Seni seviyorum...»

Barbara tekrar, «Seni seviyorum,» diye fısıldadı. Bunu söyleyebilmek, söylemeğe muktedir olabilmek ne kadar da hoş bir şeydi.

Sidney de yavaşça tekrarladı. «Seni seviyorum.»

— «Gel buradan çıkalım. Neredeyse ağlıyacağım.»

— «Sakin ha.»

Ayağa fırlayarak Barbara'yı kaldırdı, telâşla masanın üstüne para bıraktı. Barbara gülererek, «Beraberkem yemek yiyemiyoruz,» dedi.

— «Biliyorum.»

— «Ne yapmak istiyorsun?»

Sidney, «Sana bakmak istiyorum,» diye cevap verdi. «Seninle konuşmak, seni kollarıma almak istiyorum. Ya sen?»

— «Ben de öyle.»

Sidney tekrar, «Seni görmiyeli o kadar çok oldu ki,» dedi.

— «Evet. Ben de yalnız benim seni özlediğimi zannetmiyordum.»

Sidney, «Hiç de öyle değildi, sevgilim,» diye cevap verdi. «Bu gün büroya gitmen lâzım mı?»

Barbara «Hayır» makamında başını salladı.

— «Seni aramazlar mı?»

Barbara gülümseyerek, parmaklarını onun parmaklarına doladı. Adam genç kadının elini hafifçe sıkı. Her zaman yaptığı gibi... Her zaman yapacağı gibi... Barbara, «Hayır,» dedi. «Arasalar da viz gelir... Bir daha büroya almasalar bile yine de aldırma...»

★

23

CAROLINE

Bu Caroline'in Fabian'daki üçüncü yazıydı. Fakat genç kıza sanki orada on senedenberi çalışıyormuş gibi de geliyordu. Caroline yaz programını ezberden biliyordu artık. Sıcak, uykusuz geceler, insanın yaz nezlesine tutulduğu hava tertibatlı büroda geçirilen saatler, ağır ağır görülen işler ve iki haftalık izin için deli gibi plân yapmalar. (Zira insan bütün bir sene izine çıkmıyacağını bilir, o iki hafta-

dan azamî istifadeye çalışır). Mr. Shalimar'ın söz verdiği gibi aylığı da arttırılmıştı, artık haftada doksan dolar alıyordu. Mr. Shalimar'ın baş sekreteri bundan beş dolar daha az alıyordu. Halbuki Miss Farrow'a aynı iş için yüz elli dolar verirdiler. Caroline de buna, elinde olmadan müthiş sinirlenmekteydi. Para gözlü olmamasına, hiçbir zaman fakirlik çekmediği için paraya ehemmiyet vermemesine rağmen genç kız iş hayatında insanı aldığı aylığa göre kıymetlendirdiklerini yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Fabian'da ayhıkların arttırılması gayet gizli tutulurdu. Buna rağmen herkes bundan haberdar olur ve insan kendinden fazla zam alanlar olduğunu öğrenince gayri ihtiyarlı kıskançlık duyardı. Caroline'in kendi sekreteri de vardı artık. On sekiz yaşlarında Lorraine adlı bir kız. Caroline, kıızı çok küçük bulduğunu anlayınca, kendi kendisine de şaşmıştı. Lorraine de tıpkı Caroline'in üç sene önce olduğu gibi gayet genç, çok hevesli, son derecede mâsumdu. Etrafa genç kızın gözleyle bakan Caroline de her şeyi bambaşka görmeğe başladı. Mr. Shalimar ciddi ve meşhur bir Yazı İşleri Müdürüydü, April son derecede şık ve zarifti. onda New York kızlarının o hoş havası vardı. Ve Caroline de böyle fevkalâde bir işi olduğu için cidden şanslıydı. Caroline gizli gizli Lorraine'in kendisini ne zaman kıskanmağa başlayacağını, bu yeni, heyecanlı muhite alıştıktan sonra Caroline'in işini daha da mükemmel surette yerine getireceğini ne zaman düşüneceğini merak ediyordu.

O üç senen zarfında birçok müdürlerin yanında çalışan ve nihayet Miss Farrow'a kâtibe olan April'e nihayet reklâm bürosunda ufak bir iş verilmişti. Genç kız bundan da memnundu. Zira daha fazla para alıyordu, boş zamanı daha çok oluyordu. Üstelik işi enteresandı da. April işe saat ondan önce de katıyen geleliyordu. Caroline onun hemen her gece gezmeğe gittiğini, her ay yeni bir sevgili bulduğunu, büroda telefonun durmadan çaldığını, onu akşam yemeğine ve dansa götürdüklerini biliyordu.

April, sık sık dişlerini göstererek gülüyordu, ama sahte bir gülüştü bu. Genç kız gözlerinin altında beliren mor halkaları krem ve pudrayla örtüyor, konuşurken de daima yeni moda olan kelime ve tabirleri kullanıyordu.

Caroline o yaz hemen hemen bütün hafta tatillerini Port Blair'de geçirdi. Ya odasının önündeki balkonda veya deniz kıyısında güneşlendi durdu. Cumartesi günleri Paul Landis ögle yemeğine gelir, kızla plaja gider, sonra da onu akşam yemeğine ve sinemaya götürürdü. Her cumartesi günü aynı şeyi yaparlardı. Bu muhakkak ki evde yapayalnız oturmaktan daha iyiydi, fakat bazan Caroline'in içine sıkıntı gelirdi. O zaman Paul'e valan uydurup, başkaları ile gezmeğe gideceğini söylerdi. Arada sırada da April veya Gregg gelir, bir gece Port Blair'de kalırdı. O zaman Paul hem Caroline'i ve hem de arkadaşını gezmeğe götürürdü. Genç adam Ca-

roline'in arkadaşı oldukları için Gregg ve April'den hoşlanıyordu fakat onlara acıyormuş gibi bir tavırla da daima biraz yüksekte a-tardı.

April için, sanki genç kız bir milyonerin deli kızymış gibi, «O evlenip sakın bir hayat sürmek istemiyor,» clerdi. «Onu bir tek erkek mesut edemez. Zira o herkesten hemen bıkıyor.»

Caroline, Dexter'i hatırlar ve «Onlardan bıkıyor mu?» diye düşünürdü. «Yoksa onlara nasıl muamele edeceğini mi bilmiyor?» O yaz April'e aralarında geçen bir konuşma da aklından çıkmamıştı. Onu şaşırtan ve üzen bir konuşma. «Haziran'da sıcak bir geceydi. April'e arka bahçeye geçmiş, sivrisineklerden kurtulmak için lâmbayı da söndürmüşlerdi. Sadece yanlarında, çimlerin üstünde bir mum yanıyordu. Gece gayet sâkindi. Caroline uzun müddettenberi April ile ciddi şekilde konuşmamıştı.

April, «New York'a ilk geldiğim zamanki halimi hatırlıyorum da,» dedi. «Adeta inanamıyorum... Ne de safmışım... Dexter'le evlenmeyi düşündüğüm günleri hatırlıyor musun?»

Caroline, «Evet,» diye cevap verdi.

— «Gidip gelinlikleri prova ederdim.»

— «Biliyorum...»

— «Sana bir şey sorabilir miyim?»

Caroline, «Tabii,» dedi.

— «Paul'la yatıyor musun?»

— «Paul'la mı? Hayır. Ne müna-sebet!»

— «O istemiyor mu bunu?»

Caroline düşünceli düşünceli cevap verdi. «Bilmem ki... Her halde bir cihetten istiyor. Fakat diğer bir cihetten de istemiyor.»

April, «O seninle evlenmek istiyor değil mi?» diye sordu.

— «aZnnederim.»

— «Onunla evlenecek misin?»

Caroline üzüntüyle, «Bilmiyorum,» dedi. «Ben evleneceğimi hiç zannetmiyorum.»

— «Eddie yüzünden mi?»

Caroline bir an düşündü. «Hayır. Paul'un teklifini, sırf onunla evlenmek istemediğim için kabul etmiyeciğim.»

April içini çekti. «Başka birine âşık olamıyacağımı düşünüyorum. Muhakkak ki âşık olacaktım... Fakat Dexter'e karşı hissettiklerimi, yaptıklarını, budalalığı... İşte bunları unutamıyorum. Hiçbir zaman da unutamıyacağım. Düşündüğüm zaman bile fena oluyorum.»

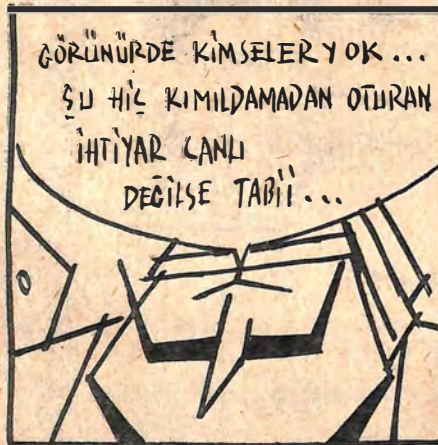
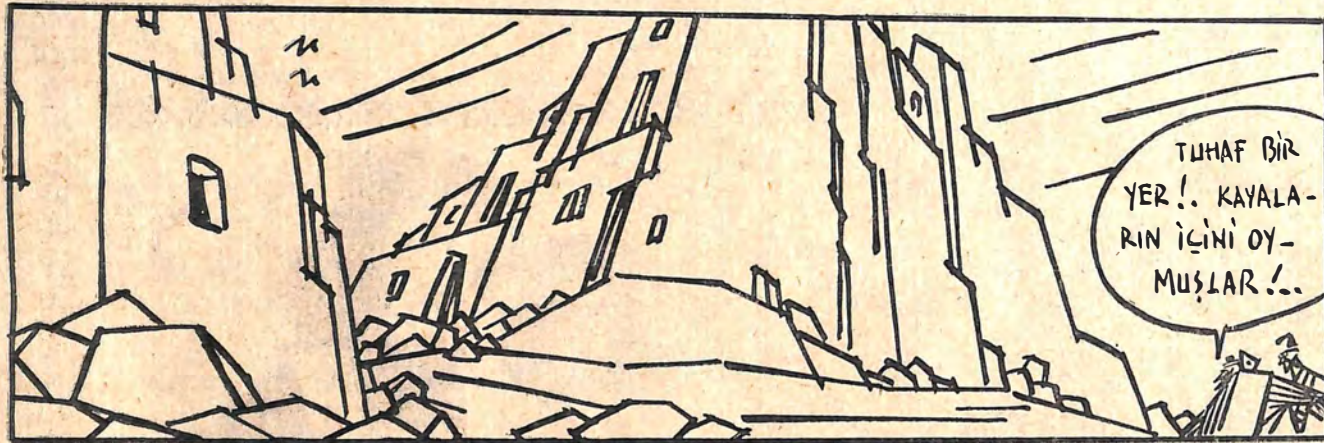
Caroline, «Âşık olan herkes bir takım gülünç şeyler yapar,» dedi. «Sen de herkesin zaman zaman bu-calalık ettiğini düşünüp, kendi kendini affetmelisin.»

— «Öyle... Buna çalışmalıyım.»

April, «Sen bir ara Mike Rice âşkıydın değil mi?» diye sordu.

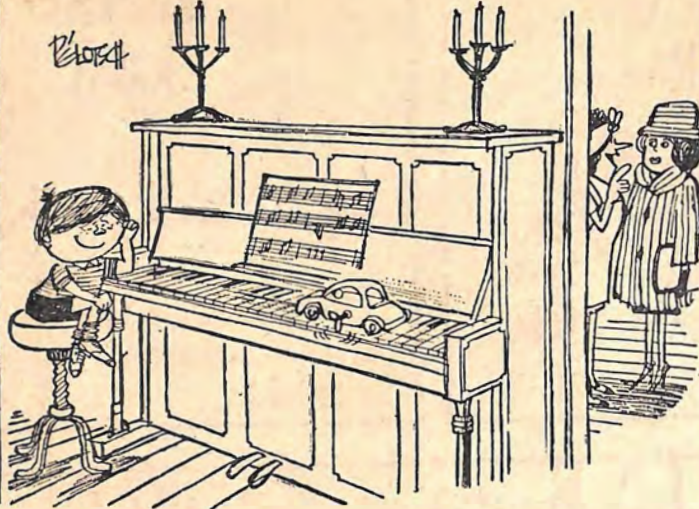
— «Evet. Bir bakıma öyle.»

(Devamı var)

-HANI AKRABA ARASINDA SAKIN BIR YILBASI GESTIRDINDI ?..

-SU NAĞMELERE BAK... VALLAHİ HÂRİKÂ ÇOCUK !

Dünya Karikatürleri

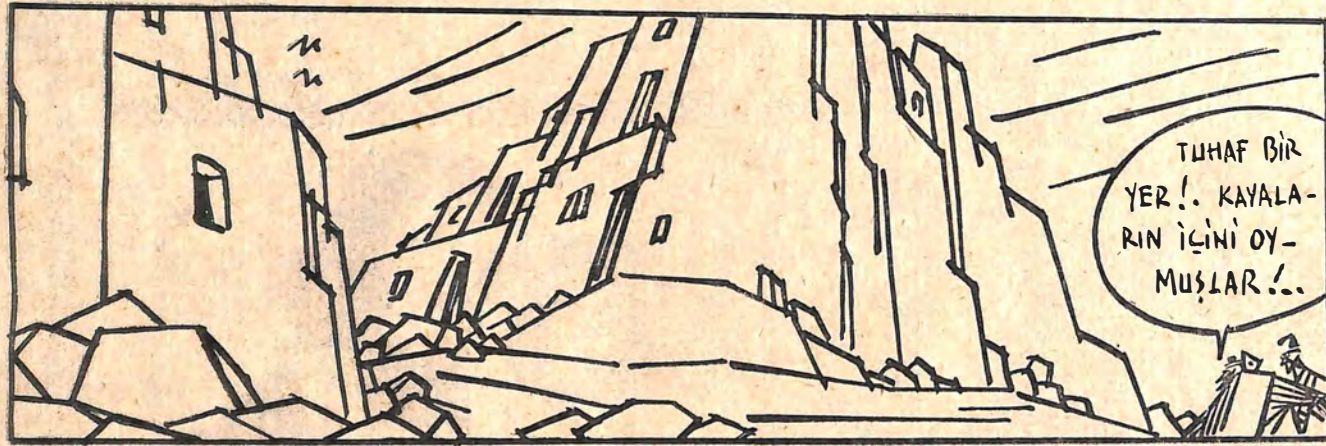
YENİ GELİN - KUZUM ANNE, TEREYAĞINDA YUMURTA BU KADAR ÇOK SES ÇIKARIR MI ?..

-POOOL, APTAL APTAL BAKMA, BİRSEY SÖ'LE !

-PATLAMA, GELİYORUM !

KLOROFİLLİ Mental TABLETLERİ

Soğan, sarımsak ve rutün kokuları ile ağız ve vücuttan
intişar eden nahoş kokuları izale eder.
Ağızda eritilen tabletler lâtif bir rayiha bırakır.

Ak. 14

*Yurdun ve Dünyanın
Dört Bucağında*

Reklâmlarınız için

En Geniş Reklâmcılık Örgütü

Basın ilân Kurumu

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No: 1
İstanbul

Telefon: 22 43 84 — 22 43 85
Telgraf Adresi: BASIN KURUMU

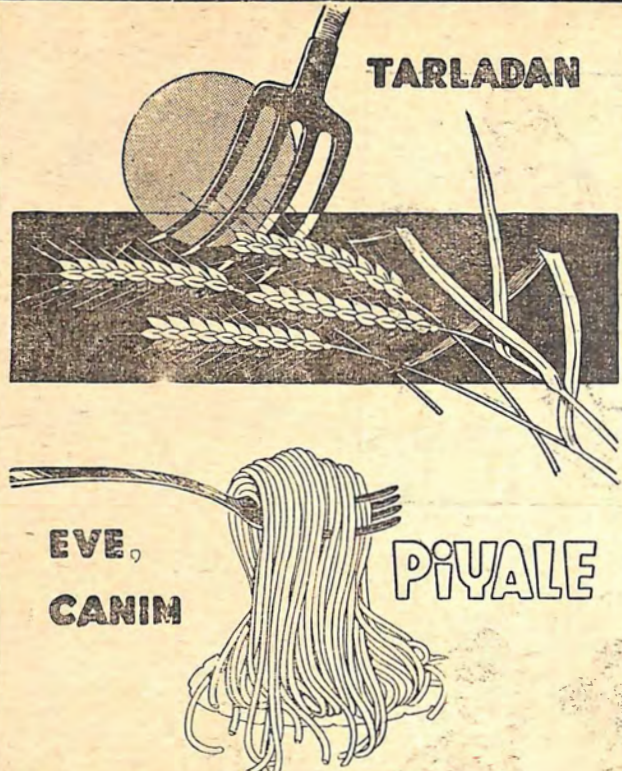
Şubeler :

İstanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Diyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

Dış Muhabirler

A. B. D.	İsveç
Almanya (Federal)	İsviçre
Almanya (Demokratik)	İtalya
Avusturya	Japonya
Avustralya	Lübnan
Belçika	Macaristan
Bulgaristan	Norveç
Çekoslovakya	Pakistan
Danimarka	Polonya
Fransa	Portekiz
Hollanda	Romanya
İngiltere	Yugoslavya
İspanya	Yunanistan
İsrail	

Basın - 22252 - 15

TARLADAN

**EVE,
CANIM**

PIYALE

PIYALE Adı..Ağız Tadı...

Ak 16

**Dikkat!
Dikkat!
Dikkat!**

*Kaçar mı?
Kaçmaz mı?*

**KAÇMAZ ÇORAP İMÂL
ETTİĞİNİ HERKES İDDİA
EDEBİLİR FAKAT:**

Dikişli Kaçmaz çorap Türkiye'de
yalnız Kazova Fabrikalarında
imâl edilmektedir.
10 DENYE DİKİŞLİ

Hermes
KAÇMAZ yüksek evsafıdır

Her mevsimde
Kazova
Giyimde zerafet yaratır.

İlançılık - 9397 - 17

Akbaba

-SİZİN HİÇBİR ŞEYİNİZ YOK
BAYAN...
-GALİBA SİZİN DE ÖYLE DOK-
TOR!..

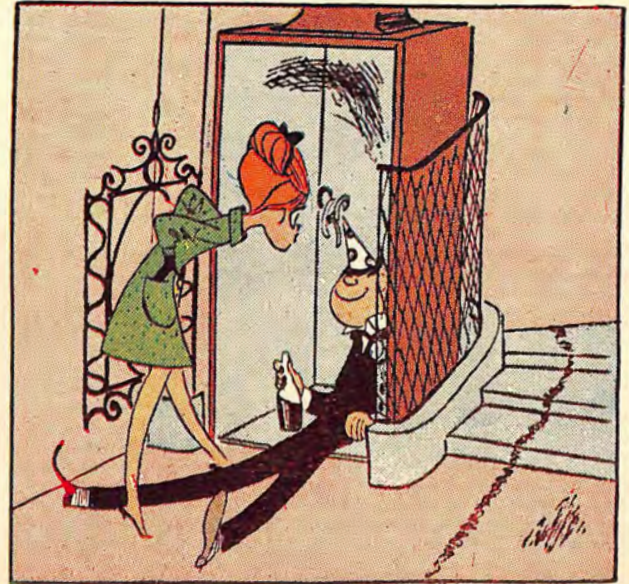
-ÇOK ÜZGÜNÜM ANNE... SIKIN-
TIMI DAĞITMAK İÇİN GİDİP Bİ-
RAZ TWİST YAPAYIM!

ÂŞIKLARIN KİŞİ!

-HEEEY... BEN SANA "KÜÇÜK BİR BAHŞİŞ VER," DEDİM!

-KUZUM İNİYOR MUSUN, ÇIKIYOR MUSUN?